

Invitation au rêve הזמנה להלום Invitation to a dream

Musée Monart D'Ashdod - 2004

מרכז אמנויות מונארט
Centre d'Artis Monart

Musée Monart D'Ashdod - 2004

Invitation au rêve
הזמנה להלום
Invitation to a dream

MONART טונארט

מונארט MONART

3

Exposition conçue et réalisée sous la direction de Lelia Mordoch, Paris
Exposition curator by Lelia Mordoch, Paris
אוצרת התערוכה לליה מורדוך, פריז

communier dans la join us in the joy היציירה.

Ashdod est une vieille ville philistine et une jeune ville méditerranéenne qui au coeur d'Israël accueille des gens venus des quatre coins du monde.

Mosaïque sociale et culturelle, elle réussit à unir dans un même élan l'Orient et l'Occident, les laïcs et les religieux.

Aujourd'hui, la ville d'Ashdod est heureuse d'accueillir dans son Musée l'exposition conçue par Lelia Mordoch et ses artistes venus du monde entier comme les citoyens de notre cité.

Cette exposition reflète à merveille la diversité culturelle de notre ville et nous lui en sommes profondément reconnaissants.

C'est donc avec plaisir que je vous invite tous à venir communier dans la joie de la création.

4

Ashdod is an old Philistine town, but it is also a new Mediterranean city, located in the heart of Israel, which welcomes people from all over the world.

As a cultural melting pot, Ashdod symbolizes the union of West and East, religious and secular.

Today the town of Ashdod is proud to welcome to its Museum an exhibition by Lelia Mordoch. As all the citizens of our town, so to the artists are coming from all over the world.

As the exhibition mirrors our cultural diversity, so we are very grateful to all who participated.

So, come join us in the joy of creation.

אשדוד היא עיר פלשתית עתיקה, אבל היא גם עיר ים-תיכונית חדשה, השוכנת בלבה של ישראל ופותחת את שעריה
בברכה לאנשים מכל רחבי העולם.

אשדוד, כור-היתוך תרבותי, מסמלת את אחדות המערב והמזרח, הדתי והחילוני.

העיר אשדוד גאה היום לארח במוזיאון שלה את תערוכתה של לילה מרדוך. כמו אזרחי עירנו, האמנים באים מכל
רחבי העולם. התערוכה היא ראי לרבגוניות התרבותית שלנו, מקבלים אותה בשמחה ובתודה.

בואו והצטרפו אלינו בשמחת היצירה.

Zvi Zilker **זבי זילקר**

Maire d' Ashdod

Mayor of Ashdod

ראש עיריית אשדוד

joie de la création of creation הצטרפו אלינו בשמחת

Lelia Mordoch a réuni des artistes venus des quatre coins du monde: Argentine, Espagne, Etats-Unis, France, Israel, Italie, Japon, Taïwan, Juifs et non-Juifs pour témoigner d'une pluralité culturelle qui, dans l'art contemporain, offre au spectateur une véritable dimension cosmopolite.

Invitation au Rêve est une exposition où le temps abolit les différences et permet aux extrêmes de se rejoindre dans une réalité conviviale et envoûtante.

Le Monde est Un.

C'est donc du fond du cœur, que j'accueille cette nouvelle exposition au Centre Monart d'Ashdod

Lelia Mordoch has put together artists from all over the world, from Argentina, France, Israel, Italy, Japan, Spain, Taiwan, and the United States, Jewish and Non-Jewish. They have come to testify to our cultural melting pot through contemporary art. Visitors will see a veritable cosmopolitan dimension open up to them.

"Invitation to Dream" is an exhibition where Time is timeless, where differences are forgotten, in a reality where the point is communion. The World becomes One.

So, it is with a great pleasure that I welcome this new exhibition to the Monart Center of Ashdod.

לילה מורדוך כינסה אמנים מכל רחבי העולם, מארגנטינה, צרפת, ישראל, יפן, טיוואן וארצות הברית, יהודים ולא יהודים. הם באים להעיד על רב-גונית תרבותית המציעה לצופה, דרך האמנות בת-זמננו, ממד קוסמופוליטי אמיתי. "הזמנה לחלום" היא תערוכה שבה הזמן מבטל את ההבדלים ומאפשר לקצוות להיפגש במציאות ידידותית וקסומה. העולם נעשה אחד.

אני מקדמת אפוא מעומק הלב את התערוכה החדשה הזאת במרכז מונארט באשדוד.

יעל ויזל Yael Wiesel

Directrice du Musée Ashdod

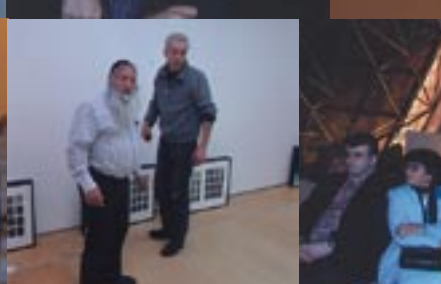
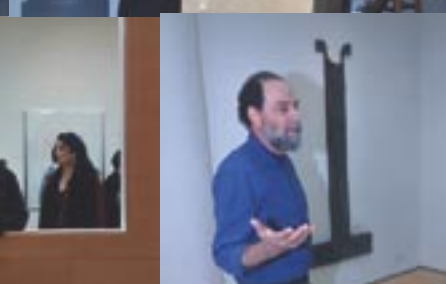
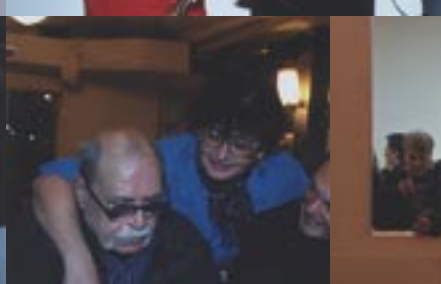
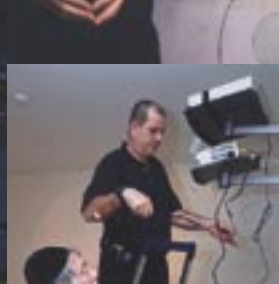
Director of the Museum

מנהלת המוזיאון

Invitation au rêve
הזמנה לחלום
Invitation to a dream

L'art est vivant en chacun de nous. Nous sommes tous quelque part des artistes, simplement beaucoup de nous l'ont oublié. Pourtant, l'art ne laisse personne indifférent, même si le redondant « à quoi ça sert, cela ne sert à rien » revient souvent comme une provocation sur la langue des plus impertinents. L'essence de l'art c'est le superflu... Mais le superflu est-il un luxe ? Le rire n'est-il point le propre de l'homme ? D'après Primo Lévi, c'est ce qui permet à l'homme de subir l'inhumain tout en gardant intacte sa part d'humanité.

D'être capable du fond de l'enfer de retrouver le ciel.

Que nous reste-t-il des civilisations passées sinon leurs expressions artistiques, quel meilleur discours sur la préhistoire que les fresques des grottes de Lascaux ? L'art mène du trivial au divin, du quotidien à la transcendance, de l'éternité à la vie de tous les jours. Il se respire dès les berceuses.

Mon premier tableau, celui que j'ai toujours connu, est un pastel abstrait d'Ida Karskaya de 1948, sa gestuelle est caractéristique de la nouvelle Ecole de Paris dont Lansky sera la vedette. Il me faisait rêver, c'était le Z de Zorro dessiné à la pointe de l'épée sur le ventre proéminent du sergent Garcia...

Le feuilleton continuait dans une autre dimension. Ma première révélation esthétique, c'est l'Acropole d'Athènes. Les visages des Cariatides tournés vers la ville se détachent blancs sur le ciel, offrant encore au monde la grâce de leurs sourires à jamais figés. Les Athéniens ont enterré les chorées car les Perses avaient souillé de leurs regards le caractère sacré de leur beauté. L'art, s'il perdure dans l'histoire au-delà des siècles, n'a pourtant pas vocation à l'éternel ; pour paraphraser un vers de Victor Segalen, les lunes ne mourront pas en polissant les dalles du Parthénon. Mais au regard d'un temps à l'échelle de l'humain, l'art, c'est ce qui crée un lien entre nous et nos ancêtres, entre le regard du passé et celui de l'avenir.

Il est difficile d'inventer dans un monde où l'on a trop souvent l'impression que rien n'est plus à faire, sauf dans le domaine technique évidemment, où progrès n'est malheureusement plus synonyme de bien-être pour tous.

L'art est porteur d'une vision du monde, le plus souvent positive ; il révèle les failles et les merveilles de son époque. Il peut être sacré, iconoclaste, ordurier, contestataire, il est toujours porteur d'une vision épurée du monde.

En réunissant des artistes vivants venus de tous les horizons depuis 1989, je me suis efforcée de rassembler une collection d'œuvres contemporaines dont l'image a traversé mes rêves. Ces rêves, nous voudrions que vous les partagiez avec nous.

Lélia MORDOCH

Art lives in each of us. We are all artists in one way or another, only many of us have lost our connection to art. Even so, art leaves no one indifferent, even if the often asked question, "What is that for... It is pointless...", frequently rebounds as a provocation.

The essence of art is that it is superfluous. But is the fact of being superfluous in itself a luxury? Are not mirth and laughter peculiar to man?

According to Primo Levi, laughter enables a man to bear the inhuman, thereby leaving his humanity intact; the ability to find one's way back to heaven from the very depths of hell.

What souvenirs of past civilizations remain, except their art? Could we understand the cave men of Lascaux without their drawings? Art leads us from the trivial to the divine, from the mundane to the transcendent and from eternity to everyday life. We breathe it at once with the lullabies of childhood.

My first recollection of a painting is an abstract pastel by Ida Karskaya from 1948. Its movement is characteristic of the New School of Paris of which Lansky was the star. It set me dreaming. It was the Z of Zorro drawn at sword point on the fat belly of Sergeant Garcia...

The story continued in a different medium.

My first aesthetic revelation was the Acropolis of Athens. The faces of the Cariatides turned upon the city stood out stark and white against the clear blue sky, making the world a gift of forever fixed, graceful smiles. And so it remained until the Athenians buried their Choreas because the Persians, by their evil looks, defiled the sacred nature of their beauty.

Art, even though it may endure across the centuries, must not strive to be eternal. To paraphrase the French poet Victor Segalen, the moons will not perish in polishing the flagstones of the Parthenon. But when we look at time according to a human yardstick, art is that which lasts, which creates a link between us and our forefathers, between looking at the past and looking at the future. It is a daunting task for artists to create in a world where it seems everything has already been done, except in the world of technology, where progress is no longer synonymous with the general good. Art is the bearer of a vision of the world, usually a positive one that exposes the flaws and marvels of our epoch. It may be sacred, iconoclastic, obscene or confrontational, yet it always bears a purifying vision of the world.

In assembling a collection of artists from many corners of the world since 1989, I have, by necessity, mixed their visions with my own. It is their visions and my shared dreams that we would be honored to share with you.

Lelia Mordoch

Monique Rozanès : « Puerta de la Luna » - 1986 - 132 X 112 X 50

האמנות חיה ונושמת בכל אחד מאיתנו. באיזשהו מקום, כולנו אמנים אלא שרבים מאיתנו פשוט שכחו שאמנם כך. יחד עם זאת, איש איננו יכול להישאר אדיש לאמנות, גם אם משפט סרק כמו "למה זה טוב, הרי זה לא מועיל" חוזר לעיתים קרובות כהתגרות בפיהם של החצופים ביותר. הלא מהות האמנות היא המיותר... אך האם המיותר בגדר מותרות? האין הצחוק מותר האדם? לפי פרימו לוי, הוא זה המאפשר לאדם לשאת את הבלתי-אנושי תוך כדי שמירה על צלם אנוש. הוא זה המעניק לו יכולת למצוא שוב את השמים סממני השאול.

מה נותר בידינו מתרבויות העבר אם לא ביטוייה האמנותיים? האין ציורי הקיר שבמסעות לסקו (Lascaux) השיח הטוב ביותר האפשרי אודות הפרהיסטוריה? האמנות מוליכה סן הנדוש אל האלוהי, סן היומיום אל העילאי, סן הנצח אל חיי היומיום. אנחנו נושמים אמנות בעודנו שומעים את שירי הערש הראשונים שלנו.

התמונה הראשונה שלי, זו שהכרתי מאז ומתמיד, הייתה פסטל מופשט משנת 1948 פרי עבודתה של אידה קרסקיה (Karskaya), תמונה ששפת הגוף שלה אופיינית לאסכולת פאריס שלנסקוי (Lansky) כיכב בה. בזכותה הרביתי לחלום; היא הייתה האות Z שזורו הגיבור צייר בחוד חרבו על כרסו התפוחה של גרסיה, הסמל הנבל... הסיפור בהמשכים מצא ממד אחר להתמיד בו. ההתגלות האסתטית הראשונה שלי הייתה האקרופוליס של אתונה. פניהם של פסלי הנשים הזקופות הפונות אל העיר בולטות בלבונן על רקע השמים ומעניקות לעולם את חן חיוכן שקפא לנצח. אך גם אם נמשך קיומה של האמנות אל מעבר לתהפוכות הזמן, אין פירוש הדבר שהיא שואפת לנצח. אולם ביחס לזמן בקנה מידה אנושי, האמנות היא מה שמתמיד, מה שיוצר קשר בינינו לבין אבותינו, בין מבט העבר למבט העתיד.

קשה להמציא דבר-מה בעולם שבו נדמה כי כבר אין מה לחדש, פרט לתחום הטכני כמובן, שבו לצערנו קדמה איננה תמיד שם נרדף לרווחת הכלל.

האמנות נושאת בחובה השקפת עולם, השקפה חיובית בדרך כלל. היא חושפת את סדקיה ואת נפלאותיה של תקופתה. תהיה אשר תהיה – קדושה, כופרת בעיקר, טמאה, מחאתית – האמנות תמיד תשא בקרבה השקפת עולם מזוקקת.

בבואי להציג יחד אמנים שבאו מכל העברים מאז 1989, השתדלתי לגבש אוסף יצירות פרי עבודתם של אמנים שדימויים האיר את חלומותיי. אנחנו מבקשים כעת שתחלקו עימנו את החלומות האלה.

לליה מורדוך

DAVID LAN BAR לן בר דוד

נולד בפולין ב-1912. סת בפאריס ב-1987. 1912, Pologne - *Poland* - 1987, Paris.

Lan Bar construit ses toiles dans l'enchevêtrement des couleurs, et leur structure s'équilibre dans l'épaisseur des huiles taillées au couteau. Les tons se mêlent dans la tourmente des lignes abolies en demi-teintes d'où surgit l'éclat des couleurs franches.

Le tableau est matière lacérée, les traits s'entrechoquent, barre sur barre, perdus, claustrés, quête d'un impossible toujours fuyant...

Lan Bar constructs his canvases in a tangle of colors, and their structure is balanced out in the thickness of the oil paint that he swirls and molds with a knife. The hues blend in the turmoil of the shattered lines, giving rise to blazingly clear colors. The picture is tortured matter, where lines crash and collide, stroke on stroke, lost, confined, in pursuit of the ever fleeing unattainable...

לן בר בונה את הכדים שלו תוך הסתרקות של צבעים שתכניתם מתאזנת בעוביים של ציורי שטן הסעוצצים בתקיפות. הגוונים מתערבבים בסערת קווים שנעשו לגוני-גוונים שבוהק הצבעים הנקיים פורץ מהם. התמונה היא חומר מרוטש, הקווים מתנגשים, מוט על גבי מוט, אבדים, מסוגרים – חיפוש אחר איזה בלתי-אפשרי החוסק תמיד...

Je crois en la peinture en terme de sujets et de couleurs. Je crois aussi en une peinture qu'on appelle « juive », même si elle fait partie de l'Ecole de Paris.

Je crois en l'Art Abstrait, c'est-à-dire, liberté du direct sujet quotidien, qui est reconnaissable au premier coup d'œil.

L'influence d'une peinture devrait venir de « la vie intérieure ». En résumé, une peinture devrait être majestueuse, en tout cas, cela ne devrait pas être une expression de l'environnement extérieur. La couleur, la composition, la ligne et le mouvement sont les éléments d'un langage pictural et d'aucun autre langage. Ce n'est qu'à travers eux qu'il est possible de comprendre et de déchiffrer une peinture.

Le futur de la peinture est celui de l'Art Abstrait et libéré.

David LAN BAR

I believe in painting in terms of subject and colors. I also believe in what is known as "Jewish" painting, even if it is part of the "Ecole de Paris". I believe in Abstract Art, in freedom from the direct day-to-day subject, recognized at first glance.

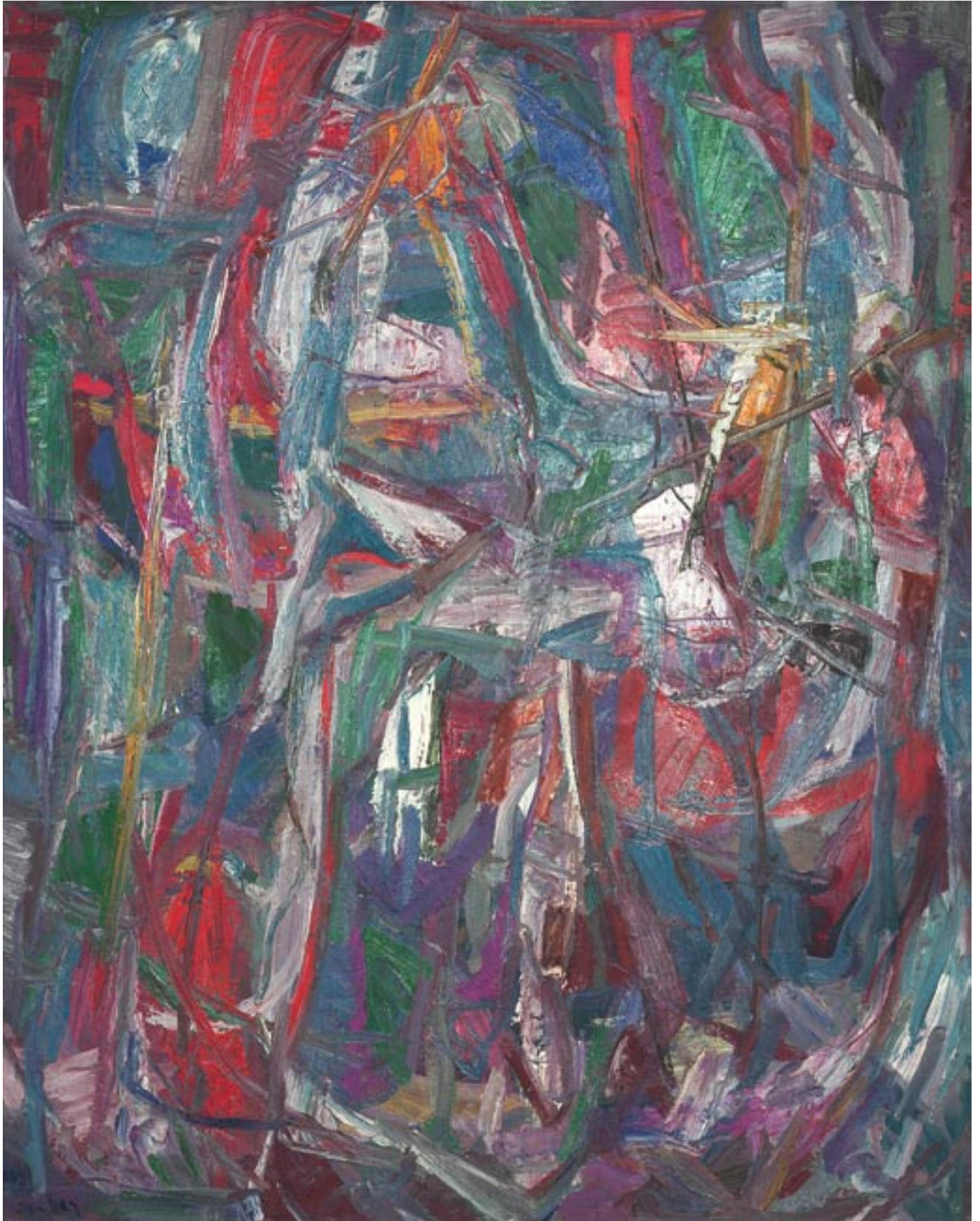
A painting's influence should come from "the life within". Essentially, a painting must be majestic – definitely not an expression of the external environment. Color, composition, line and movement are the elements of a pictorial language, nothing more. Only through them can a picture be understood and deciphered.

The future of painting is Abstract Art - freedom.

David LAN BAR

אני מאמין בציור כמונחים של נושא וצבעים. אני גם מאמין בציור "יהודי", גם אם הוא מהווה חלק מאסכולת פאריס. אני מאמין באמנות המופשטת, כלומר בחופש הנושא הישיר היומיומי הניתן לזיהוי מסבט ראשון. היה רצוי ש"החיים הפנימיים" יהיו אלה שישפיעו על הציור. בתמצית, היה רצוי שהציור יהיה נשגב ובכל מקרה, היה רצוי שלא יהווה ביטוי לסכיבה החיצונית. הצבע, הקומפוזיציה, הקו והתנועה הם סמהותה של השפה הציורית, ולא של שום שפה אחרת. הם היחידים שבזכותם ניתן לפענח ציור. עתידו של הציור הוא עתידה של אמנות מופשטת ומשוחררת.

דוד לן בר

Deborah Fegant

LE G.R.A.V "הגראב"

קבוצת מחקר לאמנות חזותית (1967-1960) GROUPE DE RECHERCHE D'ART VISUEL

« Mettre en valeur l'instabilité visuelle et le temps de la perception »

(Propositions du GRAV, 25 octobre 1961)

« Chercher l'ŒUVRE NON DÉFINITIVE mais pourtant exacte, précise et voulue »

J'ai rencontré Garcia Rossi en 1991 lors d'une exposition à l'Espace latino-américain. Je suis tombée amoureuse de ses boîtes lumineuses. Depuis lors nous travaillons ensemble dans la couleur et la lumière. Ses arcs-en-ciel, prismes irisés, n'éclairent pas seulement mes murs. C'est lui qui m'a fait découvrir le GRAV. Je me suis retrouvée au Magasin de Grenoble lors de la superbe exposition qu'organisa Aupetitallot en 1998. J'ai été ravie au sens fort du terme par la dimension ludique et novatrice de l'esthétique parfaite de leurs œuvres. Je me suis perdue dans les labyrinthes, « lieux d'interaction »... De la rue qu'ils occupaient en 1968 aux musées qui les accueillent maintenant, trente ans ont passé. Cependant le spectateur s'amuse toujours autant. J'ai joué avec les miroirs, j'ai pénétré des forêts de tiges métalliques...

C'est ainsi que j'ai rencontré François Morellet, Francisco Sobrino, Jean-Pierre Yvaral, Joël Stein et Julio Le Parc, pour mon plus grand plaisir. Je leur ai proposé en 1999 de confronter leurs travaux actuels lors d'une exposition que nous avons intitulée « Le GRAV après le GRAV ».

Lélia MORDOCH

Sobrino optait pour le plexiglas, Yvaral pour les fils de nylon et de vinyle tendus, Le Parc pour la lumière et le plexiglas, Stein pour les trièdres et la polarisation, Garcia Rossi pour les boîtes à réflexion lumineuse et Morellet pour la programmation des pulsions de tubes de néon...

Le GRAV avait pour objectif, à longue échéance, de créer une situation entièrement nouvelle dans laquelle l'œuvre d'art deviendrait une « proposition plastique » représentant une recherche ouverte.

Franck POPPER

“ Making the most of **visual instability** and perception time ”

“ Looking for the **NON-DEFINITIVE WORK** which is
”
nevertheless exact, precise and desired

(GRAV principles, October 25, 1961)

I met Garcia Rossi in 1991 at an exhibition at the Latin American Exhibition Center. I fell in love with his light boxes. Since then, we have worked together in color and light. His rainbows, iridescent prisms, brighten up more than my walls. He introduced me to the GRAV. I found myself in the Grenoble “Magasin” at a superb exhibition organized by Aupetitallot in 1998. I was absolutely bowled over by the ludic and innovatory dimension, the perfect esthetics of their works. I became lost in the mazes, known as “interactive areas”... Thirty years have passed, taking them from the street that they occupied in 1968 to the museums that now open their doors to them. And yet the viewer has just as good a time. I have played with mirrors, I have plunged into forests of metallic rods...

And this is how, to my very great pleasure, I met François Morellet, Francisco Sobrino, Jean-Pierre Yvaral, Joël Stein and Julio le Parc. In 1999 I suggested that they hold an exhibition of their current work, and we called this “The GRAV after the GRAV”.

פגשתי את גרסיה רוסי (Garcia Rossi) ב-1991 במהלך תערוכה שהתקיימה ב"מרחב הדרום-אמריקאי". התאהבתי בקופסאות המוארות שלו. מאז אנו עובדים יחד בצבע ובאור. הקשתות-בענן שלו, מנסרות ססגוניות, אינן מאירות אך ורק את קירותי. הוא זה שחשף לפניי את הגראב. מצאתי את עצמי ב"חנות של גרנובל" במהלך התערוכה המפוארת ש-אופטיטאלו (Aupetitallot) ארגן בה ב-1998. הוקסמתי – במובן החזק של המילה – על ידי המסד המחשקי והחדשני של האסתטיקה המושלמת של יצירותיהם. הלכתי לאיבוד במבוכים, "מקומות של אינטראקציה"... מהרוחב שהתמקמו בו ב-1968 עד המוזיאונים המארחים אותם כעת, חלפו שלושים שנה. אך הצופה ממשיך להשתעשע כאז כן היום. שיחקתי במראות, חדרתי אל יערות המוטות המתכתיים...

כך פגשתי את פרנסואה מורלה (Morellet), את פרנציסקו סוברינו (Sobrino), את ז'אן-פייר איבארל (Yvaral), את ז'ואל שטיין (Stein) ואת ז'וליו לה פארק (Le Parc) – להנאתי המלאה. ב-1999 הצעתי להם לעמת את עבודותיהם העכשוויות במסגרת תערוכה שנקראה "הגראב אחרי הגראב".

21

Lélia MORDOCH

Sobrino opted for plexiglas, Yvaral for stretched nylon and vinyl filaments, Le Parc for light and plexiglas, Stein for trihedrons and polarization, Garcia Rossi for boxes with light reflection, and Morellet for programming pulses of neon tubes...

The GRAV's long-term goal was to generate an utterly new situation in which the work of art would become a “plastic proposition” representing an open-ended quest.

Franck POPPER

לליה מורדוך

סוברינו בחר בפלקסיגלס, איבארל בחוטי הניילון והויניל המתוחים, לה פארק באור ובפלקסיגלס, שטיין במשולשי צלעות ובפולריזציה, גרסיה רוסי בקופסאות מחזירות אור ומורלה בתכנות הפעיסות של שפופרות ניאון... הגראב שם לו למטרה, לטווח ארוך, ליצור מצב חדש בתכלית שבו יצירת האמנות תהפוך ל"הצעה פלסטית" המייצגת חיפוש פתוח.

פרנק פופר

“להבליט את אי-היציבות החזותית ואת זמן התרחשותה של התפיסה”
“לחפש את היצירה הבלתי-סופית ועם זאת הברורה, המדויקת והמכוונת”

(הצעות הגראב, 25 באוקטובר 1961)

הורציו גרסיה רוסי HORACIO GARCIA ROSSI
נולד בבואנוס איירס ב- 1929 *Argentina* - Argentina - Buenos Aires, 1929

Garcia Rossi joue de la « lumière-couleur », la déchire, la concentre, l'emprisonne dans ses toiles, magie du prisme décomposé, recomposé grâce à un dynamisme lié à la lumière où une ligne de partage détermine le mouvement général de la toile.

Couleur-lumière-cinéma, couleur-lumière-cage. La lumière cassée, brisée, la lumière-horizon, la lumière-centre, la lumière-marge. Couleur-lumière pluriel.

Garcia Rossi plays with the "color light" (lumière-couleur), tearing it apart, concentrating it, imprisoning it in his canvases. The magic of the prism breaks it up, puts it back together again through a dynamism derived from light where a dividing line determines the general flow of the canvas.

Color-light-cinema, color-light-cage. Light that is smashed, broken, the light-horizon, light-center, light-margin. Color-light plural.

Lélia MORDOCH

La lumière, par ses propriétés intrinsèques, est hautement plastique, surtout quand elle se trouve interconditionnée par et avec le mouvement. Sous cet aspect, la lumière prend deux sens paradoxaux et cependant harmoniques. Considérée dans son acception physique, elle est un élément palpable et mesurable, et donc réel. Au sens « poétique », elle est, par sa condition fuyante et changeante (secondée par le mouvement), immatérielle.

Light, because of its intrinsic properties, is extremely plastic, particularly when impinged upon and influenced by movement. Viewed from this point of view, light has two paradoxical and yet harmonious attributes. On a physical level, it is tangible and quantifiable, making it something real. In the "poetic" sense, its fleeting and (movement-aided) shifting nature makes it immaterial.

Horacio GARCIA ROSSI

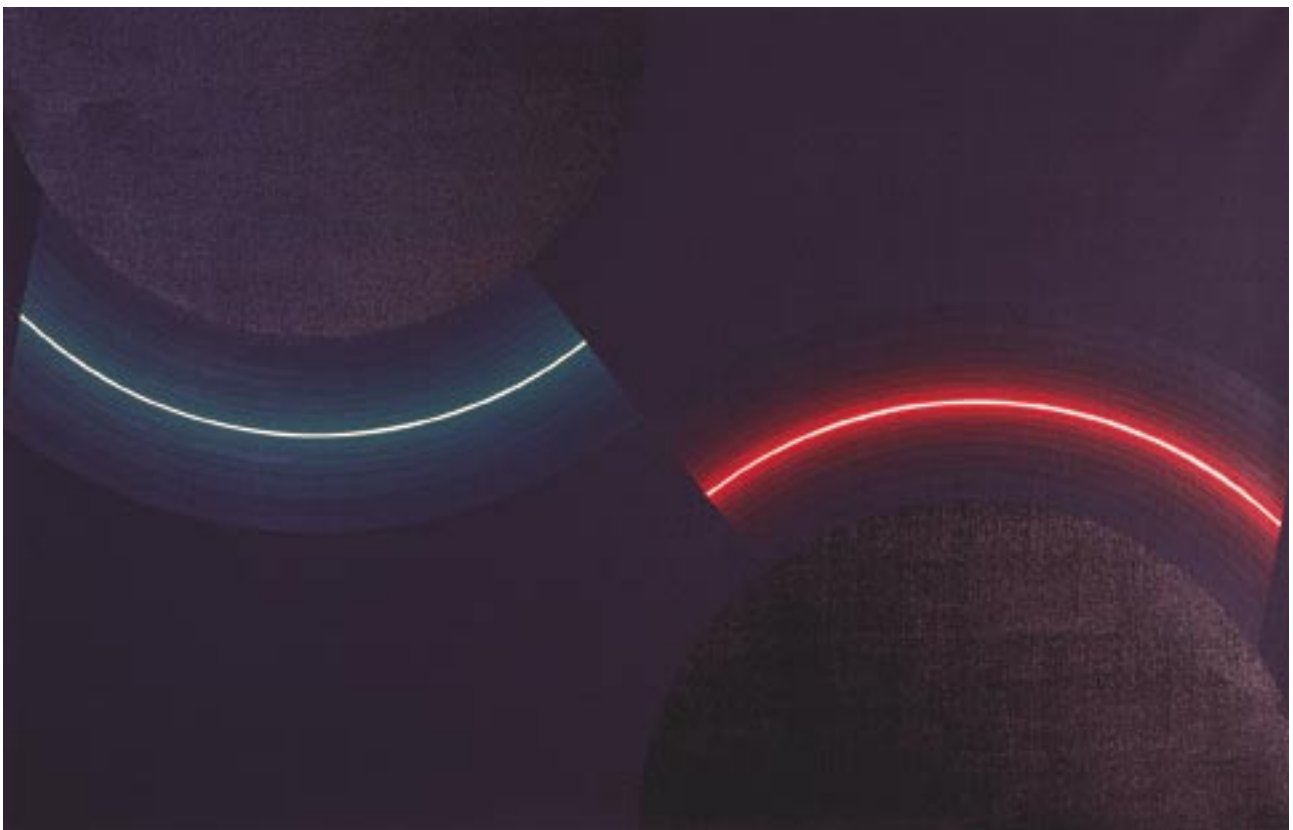
גרסיה רוסי משחק ב"צבע-אור", קורע אותו, מרכז אותו, כולא אותו בכדיו, קסם המנסרה המפורקת, המורכבת מחדש הודות לדינאמיות הקשורה לאור שבו קו חלוקה קובע את תנועתו הכללית של הבד.

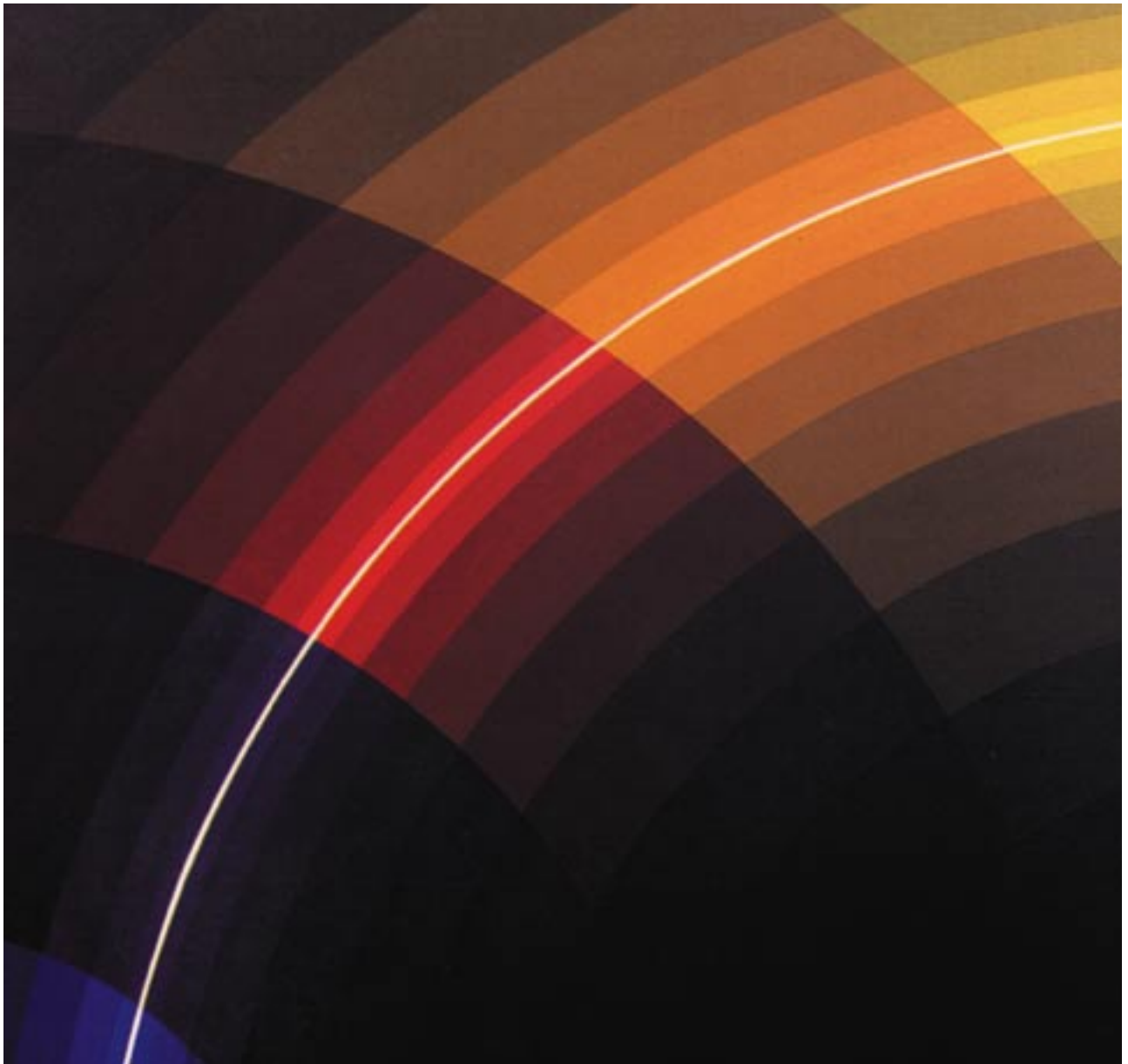
צבע-אור-קולנוע, צבע-אור-כלוב. האור שבור, מרוסק, האור-אופק, האור-מרכז, האור-שוליים. צבע-אור ריבוי.

לליה מורדוך

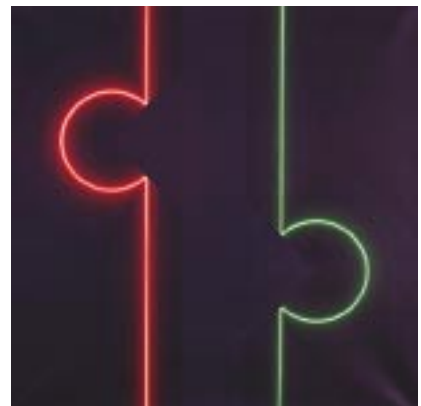
בזכות תכונותיו המהותיות, האור פלסטי לעילא, בעיקר כשהוא נמצא במצב של השפעה הדדית עם התנועה. מן הבחינה הזאת, האור מקבל שתי משמעויות פרדוקסליות ועם זאת הרמוניות. במובנו הפיזי, הוא יסוד לחוש ולמדוד אותו ועל כן, הוא יסוד ממשי. במובן ה"פואטי", בתוקף מצבו החוסק והמשתנה (כשהתנועה מגבה אותו), הוא בלתי-מוחשי.

הורצ'יו גרסיה רוסי

Couleurs lumière - 80 x 80 cm - 1992

FRANCISCO SOBRINO פרנציסקו סוברינו

1932, Guadalajara - Espagne - Spain נולד בגוודלחרה (ספרד) ב-1932

Noir blanc

couleur,

28 cinétisme et transparence, avec Francisco Sobrino le plexiglas se prête aux métaphores de formes modulaires qui s'engendrent les unes les autres dans une vertigineuse généalogie de la géométrie.

Francisco Sobrino est un magicien du mouvement, réel ou suggéré. Poète de l'espace-temps, il est un architecte de lumière.

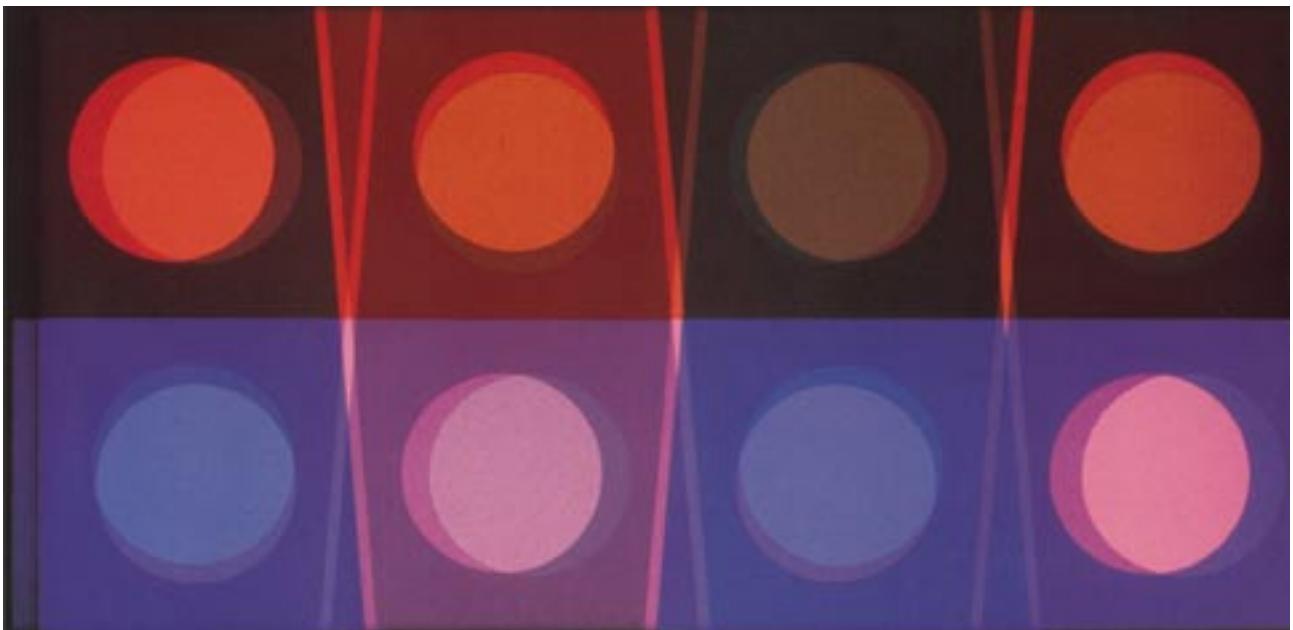
Black, white, color, cinetism and transparency, with the plexiglass of Francisco Sobrino becomes a metaphor of modular forms which are caught up in a breathtaking genealogy of geometry.

Francisco Sobrino is a magician of movement, whether real or suggested. A poet of space and time, he is an architect of light.

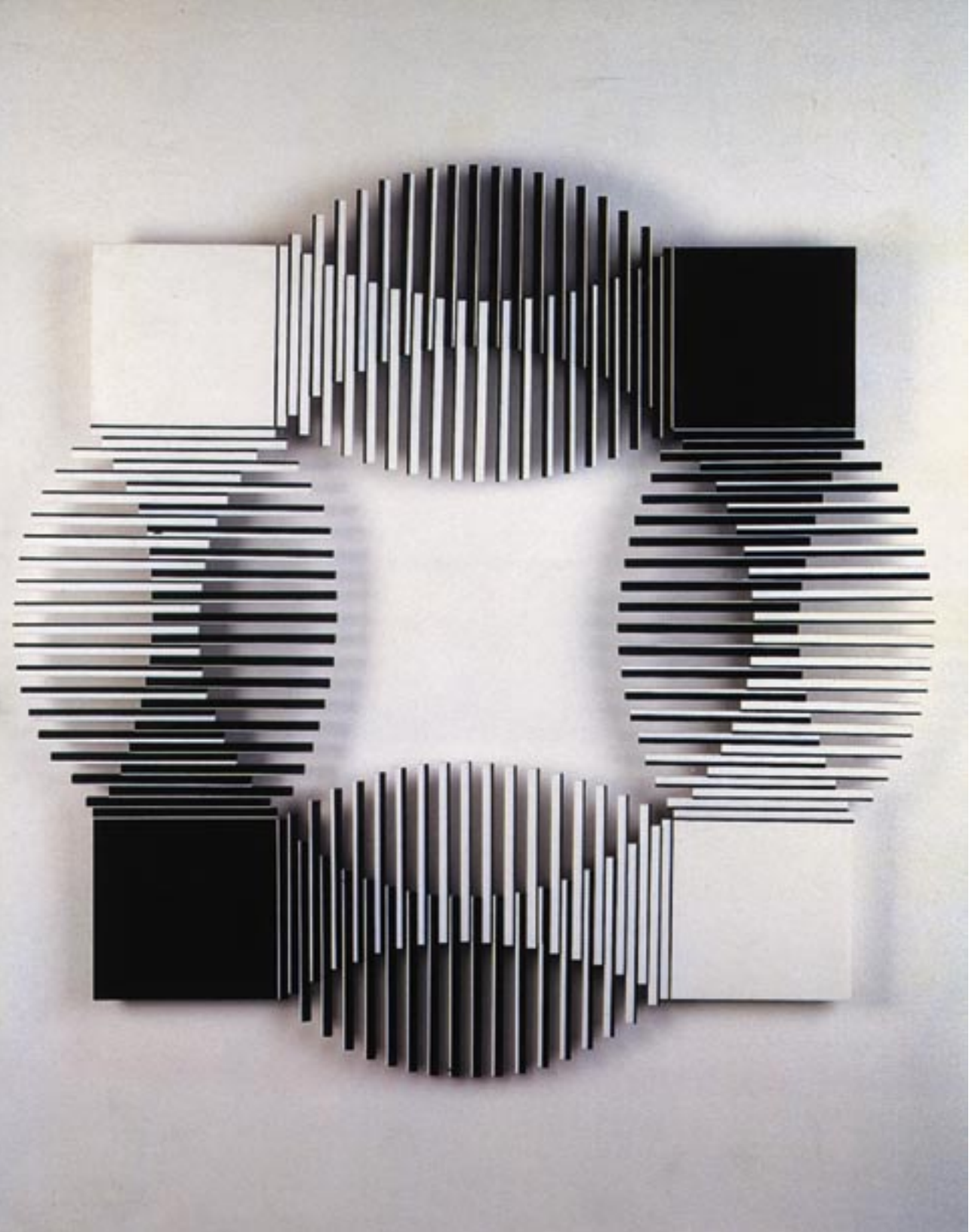
שחור, לבן, צבע, קינטיות ושקיפות – עם פרנציסקו סוברינו הפלקסיגלס מתאים את עצמו למטפורות בעלות צורות תנודתיות הנצרות אלה מאלה בתולדה גיאומטרית מסחררת.

פרנציסקו סוברינו הוא קוסם של התנועה, בין ממשית ובין נרמזת. הוא משורר של המרחב-זמן, אדריכל של האור.

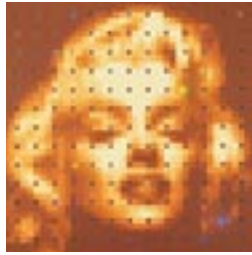
לליה מורדוך Lélia MORDOCH

Déplacement instable - K.F.R.A - 1961-1967

«Relacion NB4» - 2003 - 100 x 100 cm - Plexiglass

ז'אן-פייר איבארל JEAN-PIERRE YVARAL
נולד בפאריס ב-1934. סת ב-2002 - 1934, Paris

Déplacement du spectateur

Displacement of the spectator

תנועתו של הצופה

Disques à manipuler

Disks for manipulation

דיסקים שיש לתפעל

Une journée dans la rue

A day in the street

יממה ברחוב

Structure instable

Unstable structure

תכנית בלתי יציבה

Structure ambiguë

Ambiguous structure

תכנית עמומה

Polygamme

Polygamous

סולם רב-צבעים

Chomotor

Chomotor

Volométrie

Volometry

Optivisio

Optivisio

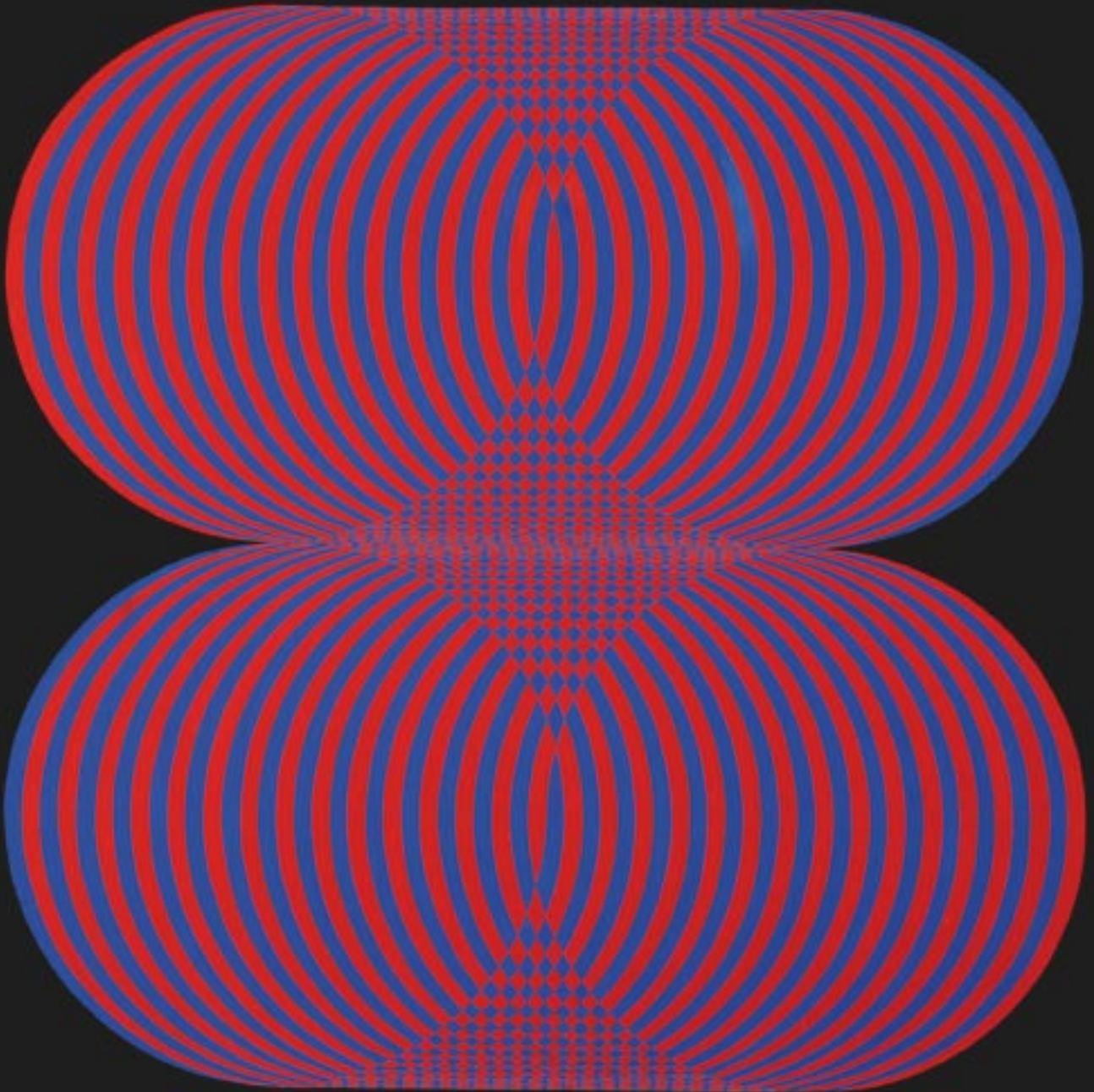

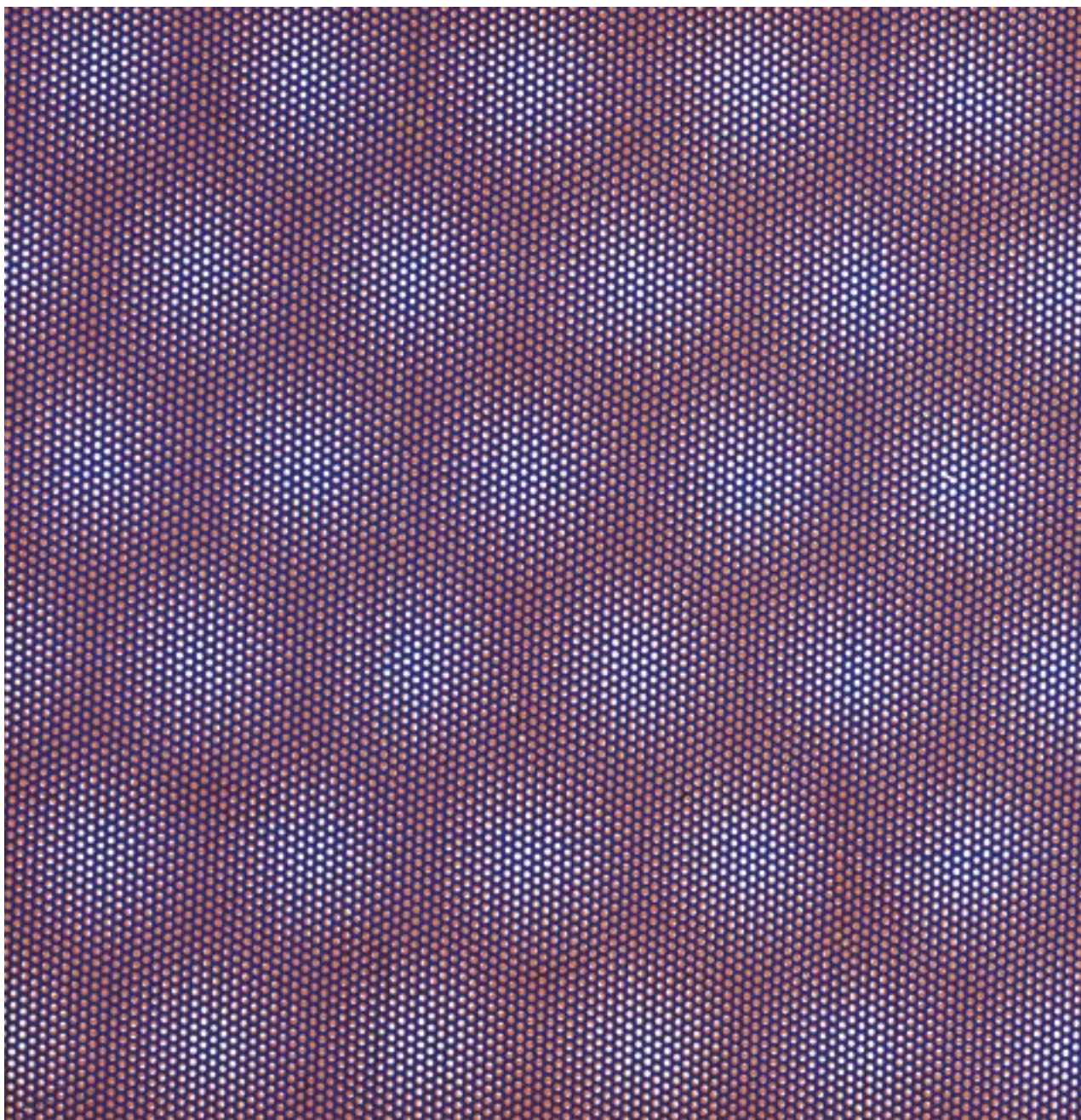
«Marilyn numérisée» MM684 - 60 X 60 cm - 1989

ז'ואל שטיין JOEL STEIN

נולד בסן מרטן בולון, צרפת, ב-1926 1926, Saint Martin Boulogne - France

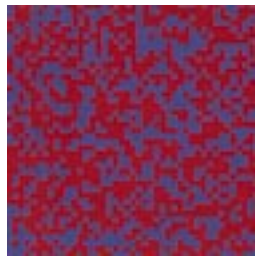

**Réduire une forme à son apparence immédiate, c'est la priver de son origine.
Comment une forme est-elle modifiée par sa lumière ?**

**To reduce a form to its immediate appearance is to deprive it of its origins.
How is a form modified by its light?**

**לצמצם צורה להיראותה המיידית, משמע למנוע מסנה את ראשיתה.
כיצד משתנה צורה באמצעות האור שלה?**

דזואל שטיין Joël STEIN

פרנסואה מורלה FRANÇOIS MORELLET

נולד בשולה, צרפת, ב-1926. 1926, Cholet - France

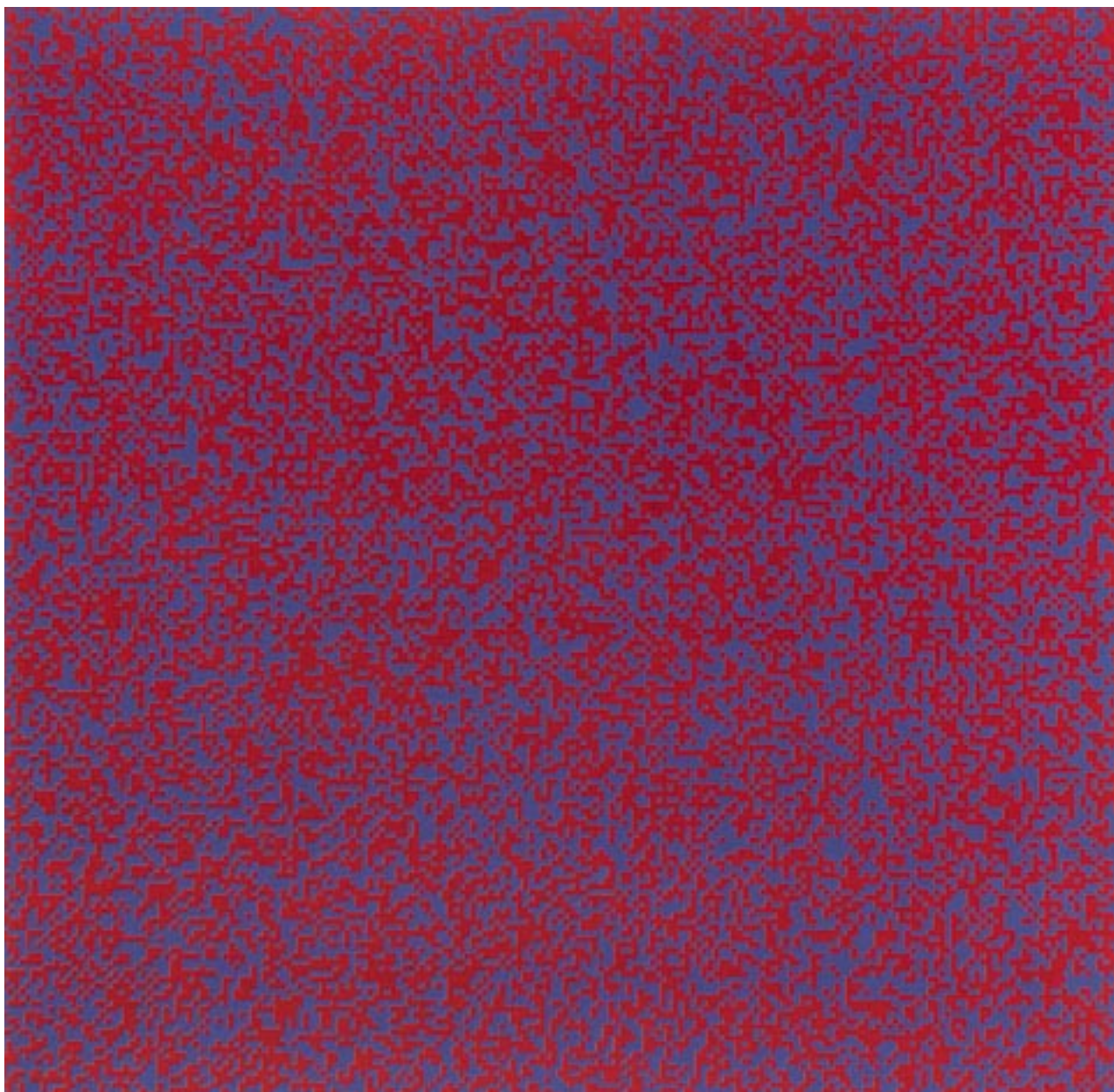
Quand François Morellet pose un tronc d'arbre sur une toile blanche, est-ce à dire que bientôt la nature ne survivrait plus que dans l'art ?
En serait-on réduit un jour à ne plus voir les arbres que dans les musées ?

When François Morellet puts a tree trunk on a white canvas, does this mean that soon nature will survive only in art? Will we one day be reduced to seeing trees only in museums?

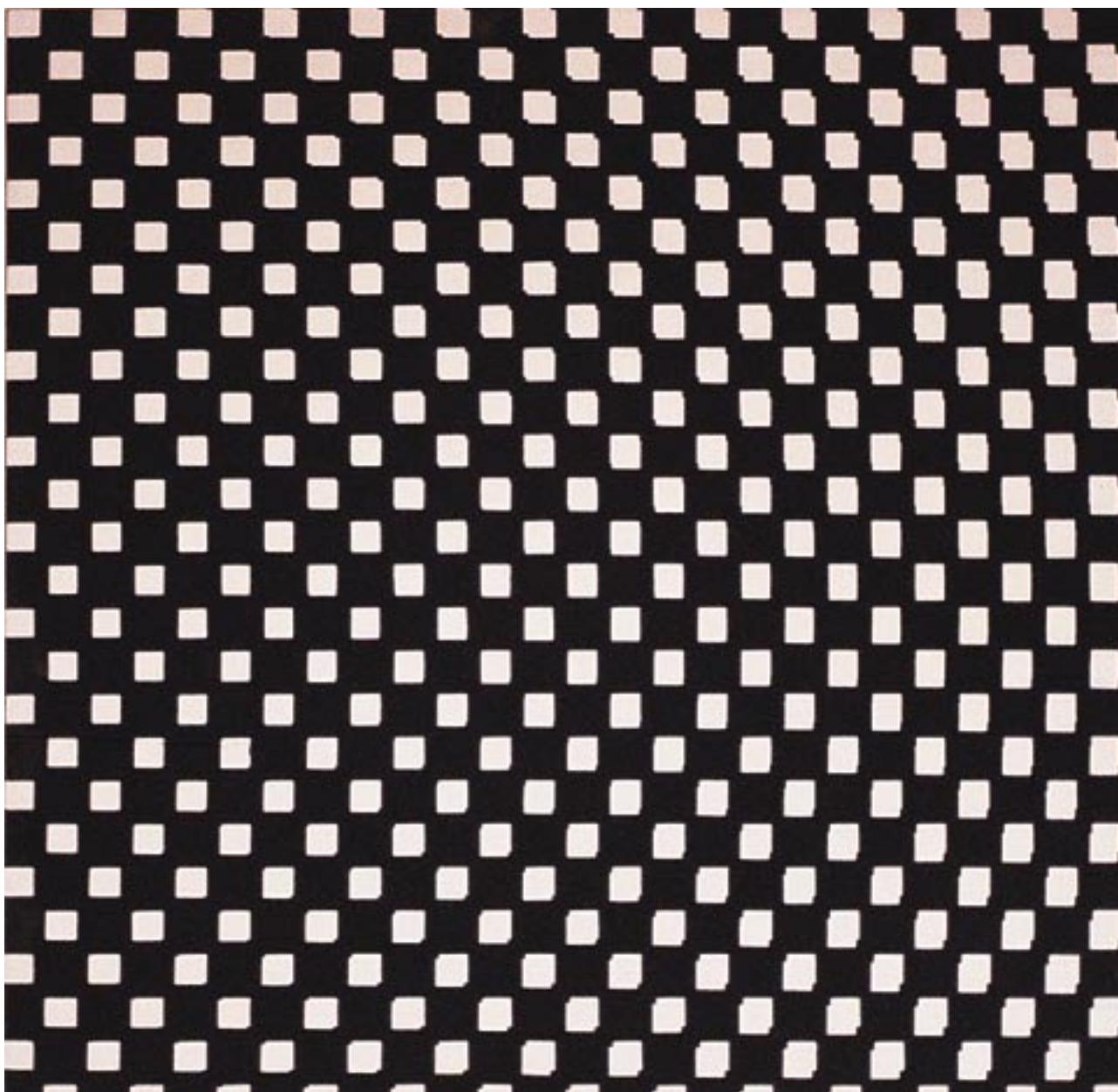
כאשר פרנסואה מורלה מניח גזע עץ על פני בד לבן, האם אפשר להסיק מכך שלא ימשיך הטבע לשרוד אלא ביצירת האמנות? האם ייגזר עלינו לא לראות עוד עצים אלא במוזיאונים?

לליה מורדוך

Lélia MORDOCH

Répartition aléatoire de 40 000 carrés suivant les chiffres pairs et impairs d'un annuaire de téléphone - 1960

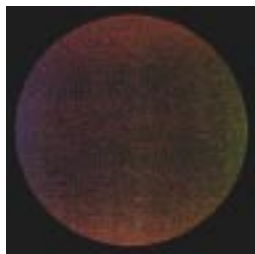
«2 trames de carrés décalés au centre» - 80 x 80 cm - 1971

« **Mais** comment **taire** mes **commentaires** »

“But **how** can I silence **my** comments”

”אך כיצד אוכל להשתיק את פרשנותי?”

פרנסואה מורלה François Morellet

חוליו לה פארק JULIO LE PARC

נולד במנדוזה (ארגנטינה) ב-1928 *Argentina* - Argentina - Mendoza - 1928

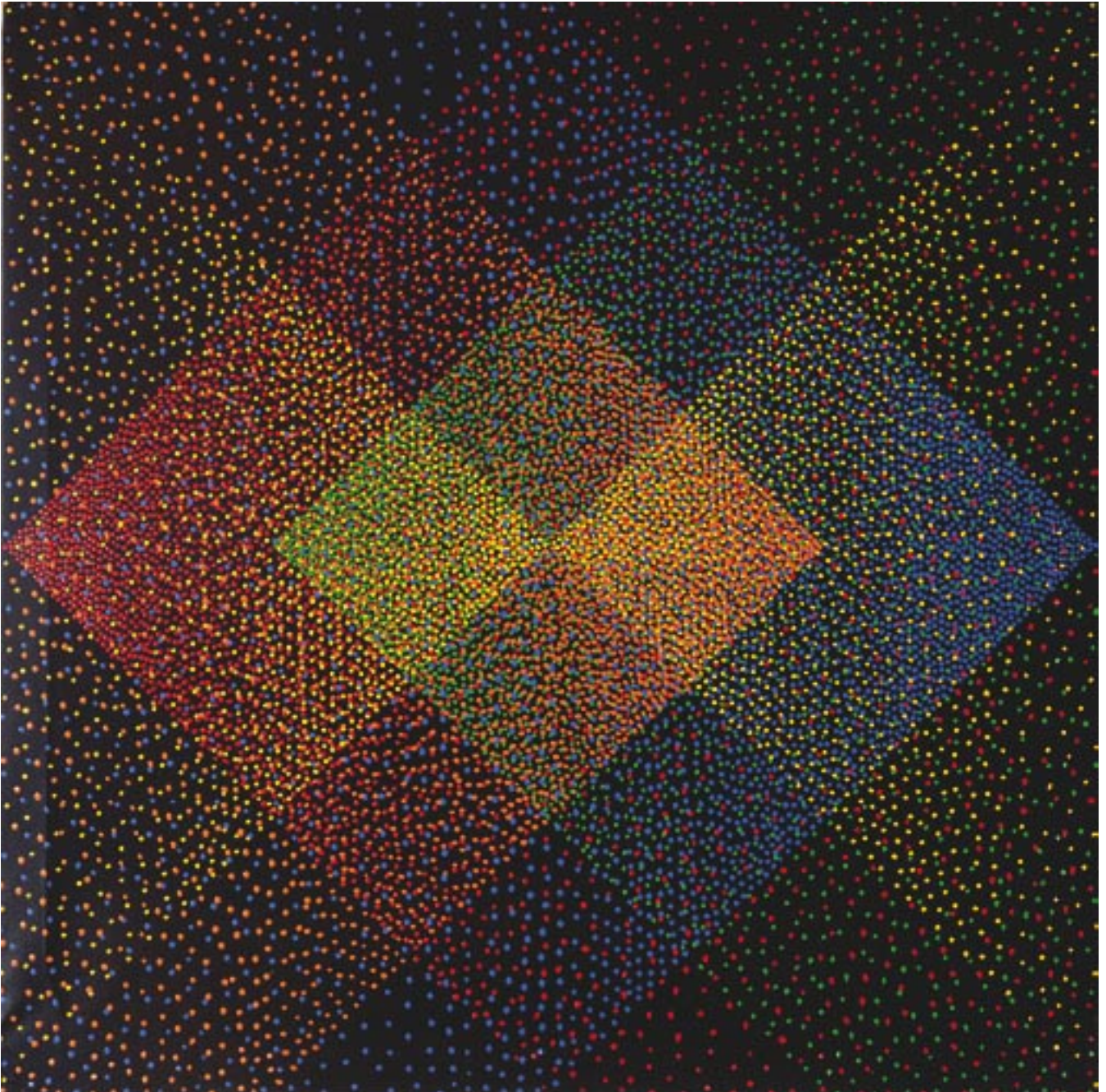

Julio Le Parc croit en « la cité lumière qui, par la force motrice créée par l'homme, vaincra l'obscurité de la mort ».

Julio Le Parc believes in “the city of light” which, as a result of the driving power generated by man, will overcome the obscurity of death”.

חוליו לה פארק מאמין ש"קריית האור תגבר
על חשכת המוות בזכות הכוח המניע הנוצר בידי האדם”.

אניק ספאי Annick SPAY

A l'époque du CD ROM, du cinéma en trois dimensions, de l'image omniprésente jusqu'au non voir, le tableau se devait de jaillir hors de son décor traditionnel pour s'envoler dans l'espace. La sculpture murale est la métamorphose actuelle du tableau ; le tableau devient tridimensionnel, il sort du mur pour s'affirmer en tant qu'objet. De plus en plus les artistes cherchent d'autres supports que la toile et ils les trouvent dans les matériaux les plus hétéroclites. Quelle que soit la diversité de leurs sources d'inspiration, les artistes ici présentés ont une recherche commune. Ils sont tous animés par une réflexion sur le temps, l'histoire, la trame et la trace, l'écriture et le non-dit, la transparence et l'opacité, la vie et la mort, la pérennité de l'œuvre face au temps qui passe, la volonté de s'abîmer dans une transcendance.

MURAL SCULPTURES

In the age of the CD-ROM, 3D cinema, images so omnipresent that people do not see them, a picture had to positively leap out of its traditional setting in order to fly away in space. The wall sculpture is the present-day metamorphosis of the picture - the picture becomes three dimensional, emerging from the wall in order to make its presence known as an object. Increasingly, artists are looking for media other than canvas, and finding them in the most varied materials.

Irrespective of the diversity of sources from which they draw their inspiration, the artists shown here have a common quest. They are all driven by thoughts about time, history, weft and woof, that which is written and that which is not said, transparency and opacity, life and death, the durability of works in the face of passing time, the desire to sink and be swallowed up in transcendence.

Depuis plus de dix ans, la Galerie Lélia Mordoch privilégie la sculpture murale et elle promeut ce «genre» de façon à la fois pionnière, cohérente et durable. Manière radicale et pragmatique de rompre avec le «tableau-fenêtre» et l'illusionnisme de la profondeur. Sans renoncer au charme de la figure et de l'imaginaire, le visible renoue son alliance originare avec le tangible. Le spectateur est délivré de l'interdit du toucher propre à la peinture traditionnelle. Quant aux matériaux, ils revêtent là toute leur séduction sensuelle, tandis que leur portée innovante se trouve directement mise en valeur. Si la plupart des œuvres tantôt s'affranchissent des parois et tantôt s'y ajustent, certaines aiment jouer les passe murailles.

For more than ten years, the Lélia Mordoch Gallery has given a special place to wall sculptures, promoting this "genre" in a pioneering, consistent and ongoing fashion. A radical and pragmatic way of breaking with the "window picture" and the artifice of depth. Without abandoning the charm of figures and the imaginary, the visible re-establishes its original alliance with the tangible. The viewer is no longer subject to the ban on touching characteristic of traditional painting. And the

materials used in this form can make full use of their sensual seduction, as their innovatory impact can be fully appreciated. While most works either emancipate or adapt, some like to play walk-through partitions.

זה מעל לעשור, הגלריה לליה מורדוך מעודדת את פיסול הקיר והיא מקדמת את ה"סוגה" הזאת בצורה שהיא בה בעת חלוצית, לכיזה ונמשכת. זו דרך רדיקאלית ופרגמטית להתנתק מה"תמונה-חלון" ומאשליית העומק. מבלי לוותר על קסם הדימוי והדמיוני, הנראה כורת מחדש את בריתו הראשית עם המוחשי. הצופה משוחרר מן האיסור לגעת שהוא סמיהות של הציור המסורתי. אשר לחומרים, הם מתעטפים כאן בכל פיתויים החושני בעוד התוקף החדשני שלהם מובלט באופן ישיר. אם אמנם מרבית היצירות משתחררות לעיתים מן הכתלים ולעיתים מתאימות את עצמן אליהם, יש מביניהן האוהבות לשחק תפקיד של חוצה-גבולות.

46

פסלי קיר

בעידן הסי.די.רום, הקולנוע התלת-ממדי, התמונה הנוכחת-בכל עד אין רואים, הציור נתבע לפרוץ אל מחוץ לתפאורתו המסורתית כדי להמריא למרחבים. פסל הקיר הוא המטפורה העכשווית של הציור; הוא נעשה תלת-ממדי, הוא יוצא מהקיר כדי לקבוע את נוכחותו כחפץ. האמנים הולכים ומחפשים מצעים השונים מהבד והם מוצאים אותם בחומרים המוזרים ביותר. יהיה אשר יהיה מגוון מקורות ההשראה שלהם, האמנים המוצגים כאן שותפים לאותו חיפוש. את כולם מניעה חשיבה על הזמן, ההיסטוריה, המארג, העקבה, הכתיבה והלא-נאמר, השקיפות והאטימות, החיים והמוות, נצחיות היצירה לעומת הזמן החולף, הרצון לשקוע בסוג של עילאיות.

L'esprit de la montagne - 2000 - 70 X 60 X 28 cm

Univers sans titre - bois, plastique - 200 X 100 X 60 - 1995

רובר בלאן ROBERT BLANC

נולד במאנוסק, צרפת, ב-1949. 1949, Manosque - France

D'un extrême l'AUTRE From one extreme the OTHER סן הקצה אל הקצה האחר

Il trouve le Calme There he gets Peace and Quiet הוא מוצא את השלווה

Ses Pas dessinent His Steps mark על פני חול הדרך

Sur le Sable du Chemin On the Sand of the Path צעדיו מציירים

Le Mandala de son Destin The Mandala of his Destiny את המנדלה של גורלו

Louis PONS לואי פונס

Amoureux de la pointe sèche et du balsa, Robert Blanc décline l'œuf et ses métamorphoses dans des rondes labyrinthiques et surréalistes. «Je mesure 1 mètre 80, je suis l'échelle de mes sculptures». La création, c'est l'Age d'or. L'œuf engendre la spirale. Respiration. Inspiration. Des deux souffles du Tao naissent les dix mille éléments.

Enamored of dry-point engraving and balsa, Robert Blanc plays around with eggs in all shapes and forms in his surrealist, labyrinthine dances. "I'm nearly six foot tall - on the same scale as my sculptures." Creation is the Golden Age. The egg begets the spiral. Breathing. Inspiration. The two life breaths of the Tao give birth to the ten thousand elements.

רובר בלאן מאוהב במחט היבשה ובכליזה והוא מפרט את הביצה ואת גלגוליה במעגלים מכוביים וסוריאליסטיים. "קומתי מטר ושמונים ואני קנה המידה של פסליי". היצירה היא תור הזהב. הביצה מולידה את הספירלה. נשימה. השראה. עשרת אלפי היסודות נולדים מהבל פיו הכפול של הטאו.

Lélia MORDOCH לליה מורדוך

«Chaos II» 38 x 28 x 4 cm - Ecorce de pin/Balsa - 1998

ז'ראר דלאפוס GÉRARD DELAFOSSE
נולד בוונסן, צרפת, ב-1952. 1952, Vincennes - France

Peindre le vide, c'est marcher sur une corde raide où l'éternelle question du « Pourquoi y a-t-il quelque chose plutôt que rien ? » se repose à chaque trace d'encre. Gérard Delafosse sonde le vide, funambule du filigrane...

Lélia MORDOCH

La partie visible de ma peinture n'est que le résultat de la soustraction, résultat toujours positif, découlant d'une somme d'éléments volontairement non utilisés retranchée d'éléments non visibles.

« Il restera donc toujours des traces. Impossible de tout effacer. »

Gérard DELAFOSSE

אני יוצר תמונות, אני מנסה ללכת עד הגבול, עד הפסל. אני מעוניין להיות "גבולי": עד היכן אפשר להחסיר? האמנות שלי מבטאת מחסור: אני יוצר ציורים כדי לראות תמונות ששכחתי.

ז'יראר דלאפוס

54

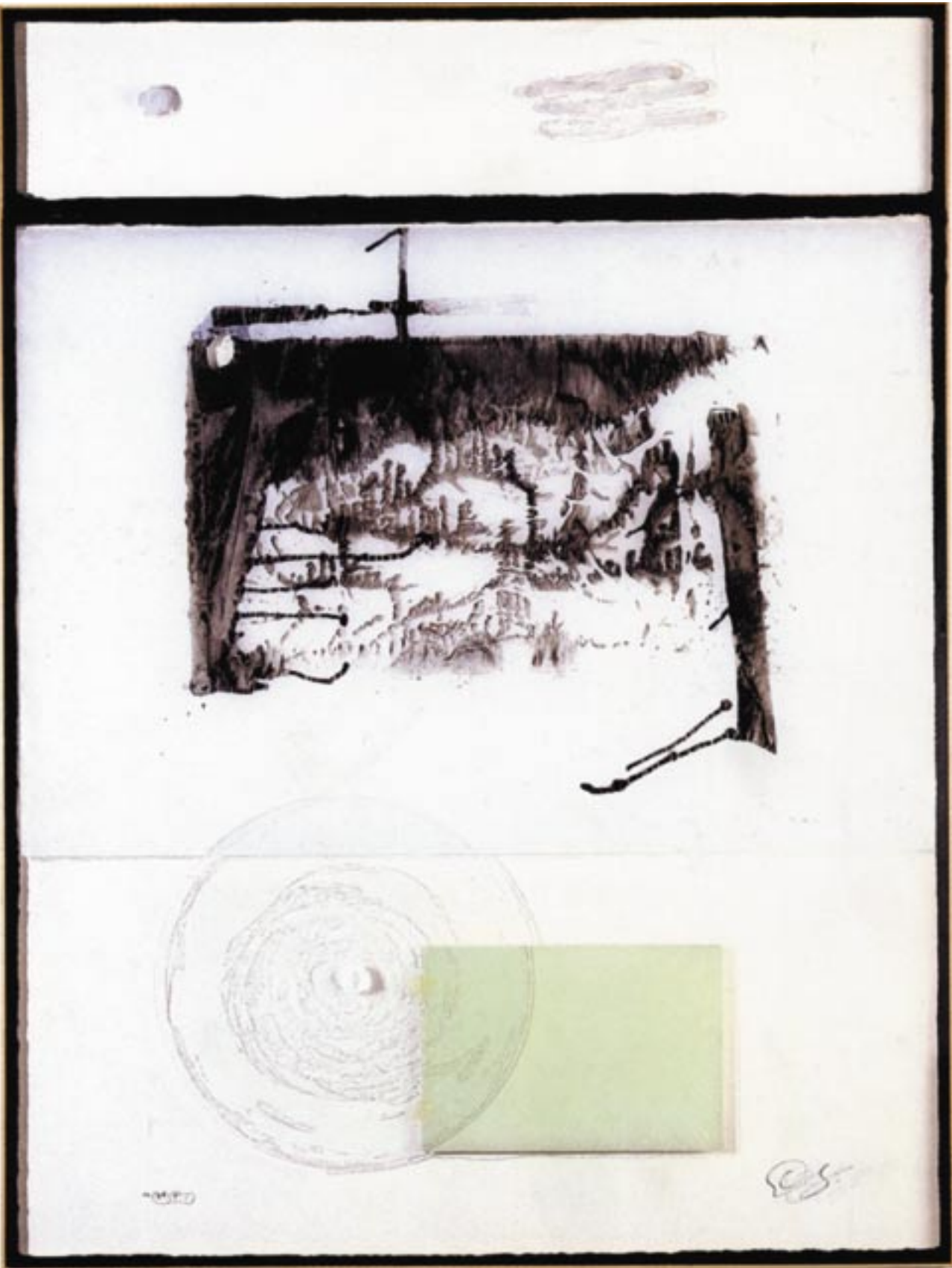
«Paires» 55 x 31 cm chaque élément - Verre, acrylique, papier, vernis, acier - 1996

Painting the void means walking a tightrope where each drop of ink lays down the eternal question : "Why is there something rather than nothing ?" A funambulist following filigrees, Gérard Delafosse fathoms the void...

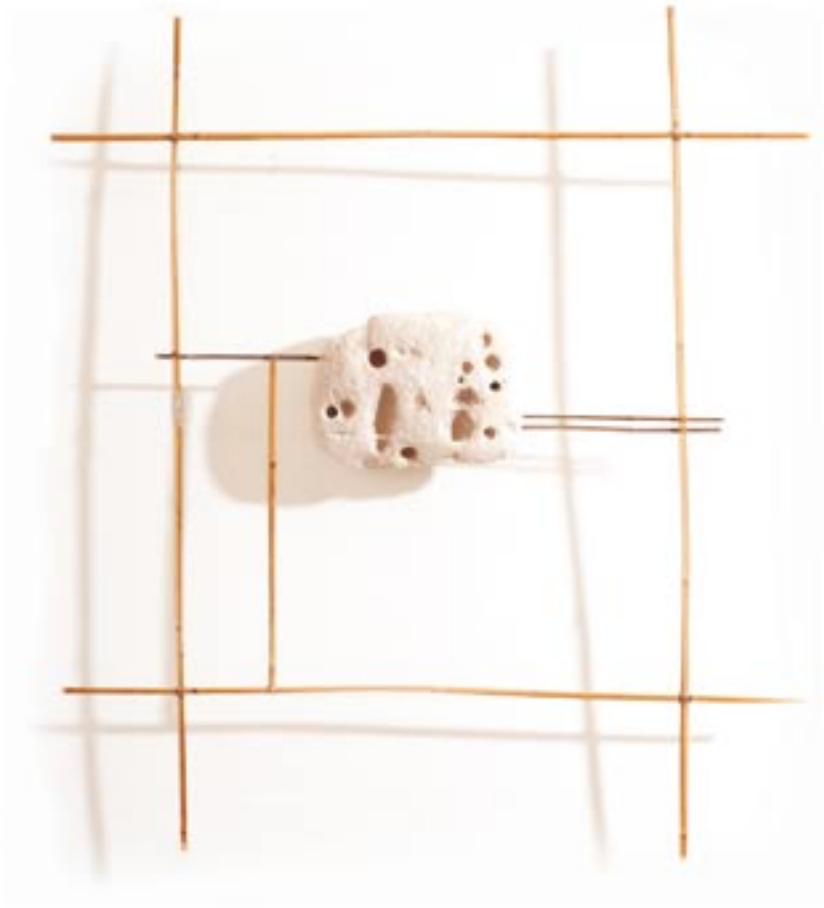
The visible parts of my paintings are what remains after I take away, happily and voluntarily, the parts that are not needed. What are left are the traces that can not be eradicated.

לצייר את הריק משמע להלך על חבל דק שבו השאלה הנצחית "מדוע ישנו דבר-מה ולא שום דבר?" נשאלת מחדש עם כל עקבה של דיו. ז'יראר דלאפוס חוקר את הריק, לוליין של החבוי ברקע...

לליה מורדוך

עמנואל פייו EMMANUEL FILLOT

נולד בטור, צרפת, ב-1957. 1957, Tours - France

Un autre Rivage en hiver - 70 x 34 x 10 cm - Technique Mixte - 1996

Le regard est actif, il agit sur le réel. Lancée, la parole est active. Participer au passage de la poésie, ne pas attacher trop d'importance au reste. Préparer les haricots noirs au gingembre et rester maître dans l'art du ricochet. Le monde s'améliore.

Looking is an active process; so too are spoken words. To become engaged as poetry flows past us, we therefore forget everything else. While preparing black beans with ginger, I remain master of the art of rebounding. My world in getting better.

המבט פעיל, הוא פועל על הממשי. משהוא מושלך, הדיבור פעיל. להשתתף במעבר של השירה, לא לייחס חשיבות יתרה לשאר. להכין את השעועועית השחורה בזנגביל ולהמשיך לשלוט באמנות הריקושט. העולם משתפר.

עמנואל פילוט Emmanuel FILLLOT

Emmanuel Fillot ne voyage pas, il s'installe dans un endroit aux quatre coins du monde et se laisse bercer par l'ère du temps, des choses et des gens. Des assemblages faits de coquillages, de bois flottés, de mots, du poli des galets, et de bouts de ficelle sculptés en ligatures, surgissent des murmures qui peuvent devenir tempêtes sur les rives de ses cartes prises dans le plexiglas.

Emmanuel Fillot does not go travelling, he sets himself down somewhere in the world and allows himself to be rocked and cradled by the spirit of the time, of things and people. From collages made of shells, driftwood, words, polished pebbles, and pieces of string sculpted into ties there arise murmurings which could be storms raging on the shores of the maps set in the plexiglass.

עמנואל פילוט אינו נוסע. הוא מתמקם בפינה מפינות העולם ומניח לעידן הזמן, החפצים והאנשים לנענע אותו. מצירופים עשויים צדפות, עצים צפים, מילים, אבני נחל מלוטשות ושיירי חבלים המפוסלים כחיבורים, צצים מלמולים העשויים להפוך לסערות על פני גדות מפותיו האחוזות בפלקסיגלס.

לליה מורדוך Lélia MORDOCH

פטר׳ס ז׳יראר PATRICE GIRARD

נולד בגארש, צרפת, ב-1952. 1952, Garches - France

Who are you? / Where are you going? / Life and death / Still life Happiness
Suddenly the sardine / Gives rise to dreams / Matter and spirit
Alchemical researches / Are sailing through Time
מי אתה? / לאן מועדות פניך? / חיים ומוות / טבע דומם / אושר / לפתע דג הסרדין /
גורם לך לחלום / חומר ורוח / היצירה בלבן / שטה בזמן

לליה מורדוך Lelia MORDOCH

Transparences - 83 x 168 cm - 2002

62

Papa fait des sculptures avec de petits poissons, et des allumettes, et du bois. Il accroche du bois à viande avec de la corde qu'il attache sur du fer. Il les expose dans des villes. Ça fait penser que c'est vrai et aussi que les poissons bougent.

Daddy makes sculptures using little fish, and matches, and wood. He hangs bits of meat wood with strings that he ties to the metal. He shows them in towns. It makes people think it's real and also that the fish move.

אבא יוצר פסלים בעזרת דגים קטנים, גפרורים ועץ. הוא תולה פיסות עץ על הבשר בעזרת חבל שהוא קושר על ברזל. הוא מציג אותם בערים. זה גורם לך לחשוב שזה אמיתי וגם שהדגים זזים.

Patrice Girard n'utilise pas les matériaux artistiques traditionnels. Il trouve son bien parmi les objets de tous les jours qu'il sort de leur contexte pour créer des métaphores visuelles. La fragilité de l'être, la conservation de la matière, les contrastes entre les éléments et l'équilibre des contraires, voilà quelques unes des questions que ses œuvres nous proposent dans l'allégresse.

Patrice Girard does not use traditional artistic materials. He finds what he needs in everyday objects which he takes out of context in order to create visual metaphors. The fragility of being, the conservation of matter, the contrasts between elements and the balance of opposites - these are just a few of the questions that his works offer us in an exuberant spirit of joy.

פטריס ז'יראר אינו משתמש בחומרים האמנותיים המסורתיים. הוא מוצא את השלל שלו בין חפצי היומיום שהוא מפקיע אותם מהקשרם כדי ליצור מטפורות חזותיות. שכריריות הישות, שימור החומר, הניגודים שבין היסודות והאיזון שבין הניגודים - אלה כמה סוגי השאלות שייצירותיו העליזות מציעות למבטנו.

ג'וליאן זוגאזאגויטיה Julian ZUGAZAGOITIA

לואיז, בת 7 Louise (7 ans)

La Vie Mode d'Emploi - 50,5 x 31,5 cm - 2001

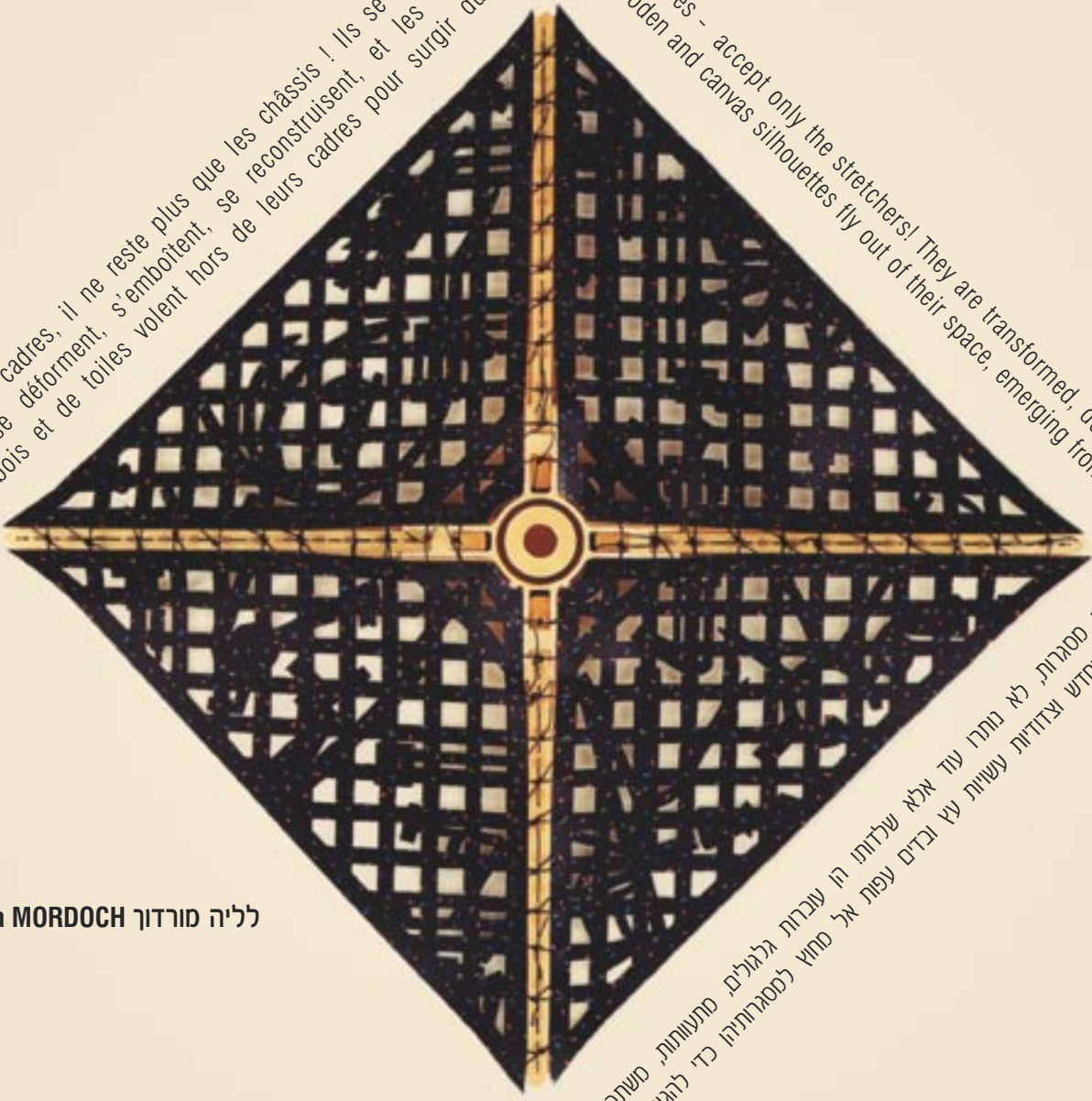

חזזה גומס סנרזה JOSÉ GOMEZ MANRESA

נולד באליקנסה, ספרד, ב-1948. *Spain* - Espagne - Alicante, Callosa de Segura, 1948.

Adieu les cadres, il ne reste plus que les châssis ! Ils se métamorphosent, se déforment, s'emboîtent, se reconstruisent, et les silhouettes de bois et de toiles volent hors de leurs cadres pour surgir du néant.

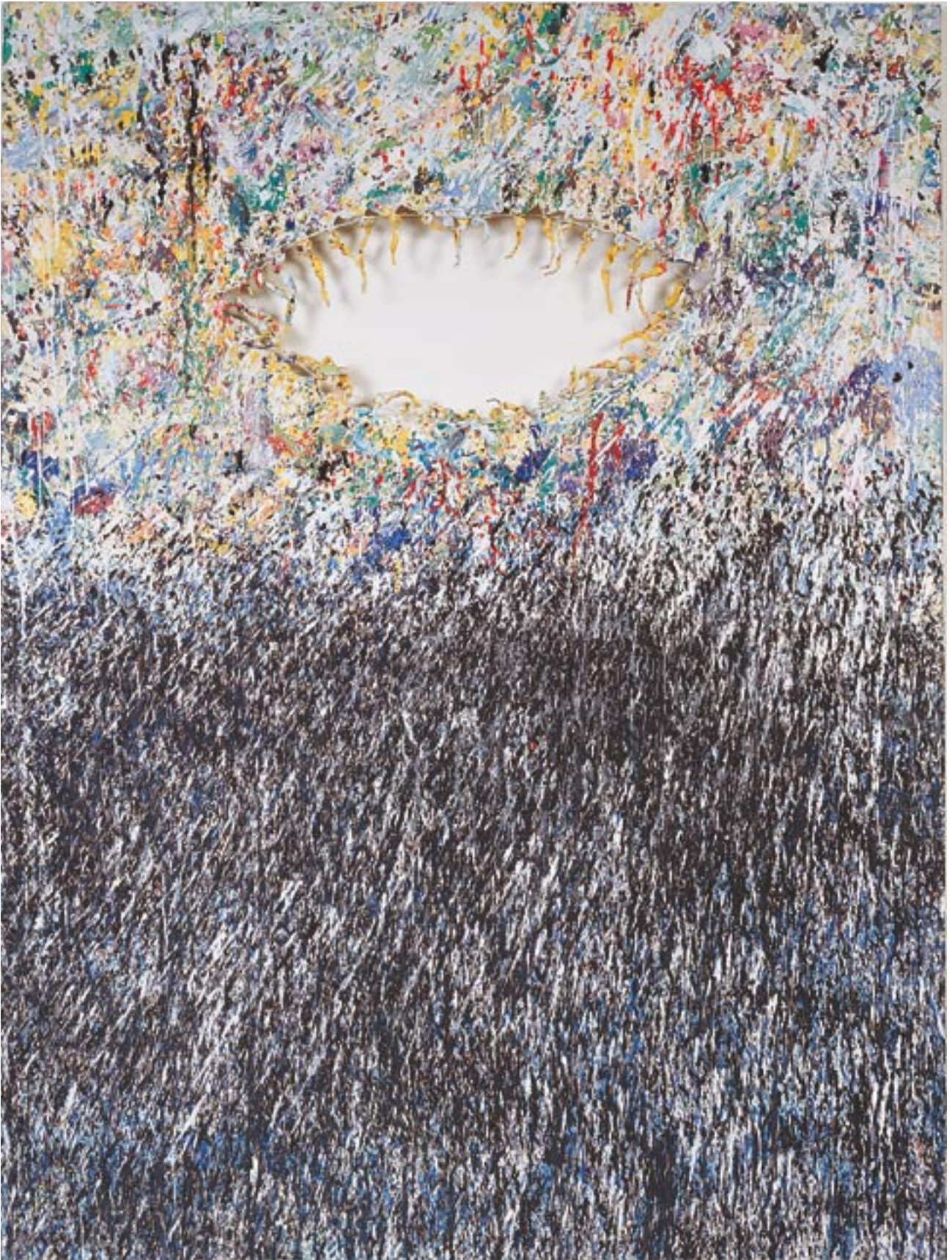
Say goodbye to frames - accept only the stretchers! They are transformed, deformed, refit and reconstructed. Wooden and canvas silhouettes fly out of their space, emerging from nothingness.

לליה מורדוך Lelia MORDOCH

הוא שלום מסגרות, לא נותרו עוד אלא שלוחותיו הן עוכרות גלגלים, מתעוותות, משתבצות זו בזו, נבנות מחדש וצדדיות עשויות עץ ונבדים עפות אל מחוץ למסגרותיהן כדי להאזין מן האוויר.

PLEIN ET V I E

Echelle intergalactique à échelons passés, présents, ou futurs proposant le voyage du temps, à tant, de temps en temps.

Intergalactic scale with past, present or future stages offering time travel, to suit, from time to time.

סולם בין-גלקטי ששלביו בעבר, בהווה או בעתיד מציעים את המסע בזמן, לזמן קצוב, מזמן לזמן.

חזזה גומס מנרזה José GOMEZ MANRESA

LOÏC HERVÉ לואיק ארווה

1947, Rennes - France נולד ברן, צרפת, ב- 1947

Chaque sculpture de Loïc Hervé est une île à la dérive, un radeau dont la chambre à air sert de fondement aux cuivres oxydés et au granit de la terre bretonne, une bouée sur laquelle voguent l'église, la maison, le phare, la Vierge, échappés des noyades du temps. Nous voguons parmi ses balises comme si nous pouvions traverser les brumes d'Avalon.

Each of Loïc Hervé's sculptures is an island adrift, a raft whose inner tubes provide the foundations for the oxidized copper and granite of the Breton soil, a buoy on which are floating church, house, lighthouse, and Virgin Mary, having narrowly escaped drowning in time. We sail between its beacons as if we could make our way through the mists of Avalon.

כל פסל של לואיק ארווה הוא אי נסחף, רפטודה שהאבוב שלה משמש בסיס לנחשת המחומצנת ולשחם של אדמת ברטאן, גלגל ששטים עליו הכנסייה, הבית, המגדלור, הבתולה – כולם ניצולים, סן הטביעות בזמן. אנחנו שטים בינות לתמרורים שלו, כאילו יכולנו לחצות את ערפילי ניופאונלנד [חצי האי Terre Neuve במזרח קנדה].

לליה מורדוך Lélia MORDOCH

Emboîter, clouter, riveter, peindre, badigeonner, le métier de l'artiste à son origine et à sa plus simple expression. J'ai vécu quinze ans sur la mer. J'ai fait le tour du monde. J'ai travaillé sur des pétroliers. J'ai été marin pêcheur à Terre-Neuve. Eterniser l'étincelle, écourter le (savoir-) faire pour conserver l'idée jaillissante.

Fitting together, studding, riveting together, daubing with paint, distemping - these are the original basics of the artist's occupation reduced to their simplest expression. I've spent fifteen years living on the oceans. I've been round the world. I've worked on oil tankers. I've been a fisherman in Newfoundland. To keep the spark alive for ever, to curtail (know-) how to do it, in order to keep the ideas flashing.

לשבץ, למסמר, לקבע, לצבוע, לסייד – מקצועו של האמן הנגלה בנקודת הראשית שלו ובביטוי הפשוט ביותר. חייתי בים במשך חמש עשרה שנה. הקפתי את כדור הארץ. עבדתי על סיפון של מיכליות נפט. הייתי מלח-דייג בניופאונלנד. להנציח את הניצוץ, לקצר את המיומנות כדי לשמר את הרעיון המתפרץ.

לואיק ארווה Loïc HERVÉ

יוקיו איממורה YUKIO IMAMURA

נולד ביוז'ייאמדה, יפן, ב-1935. *Japan - Japon - Japan*. 1935, Ujiyamada

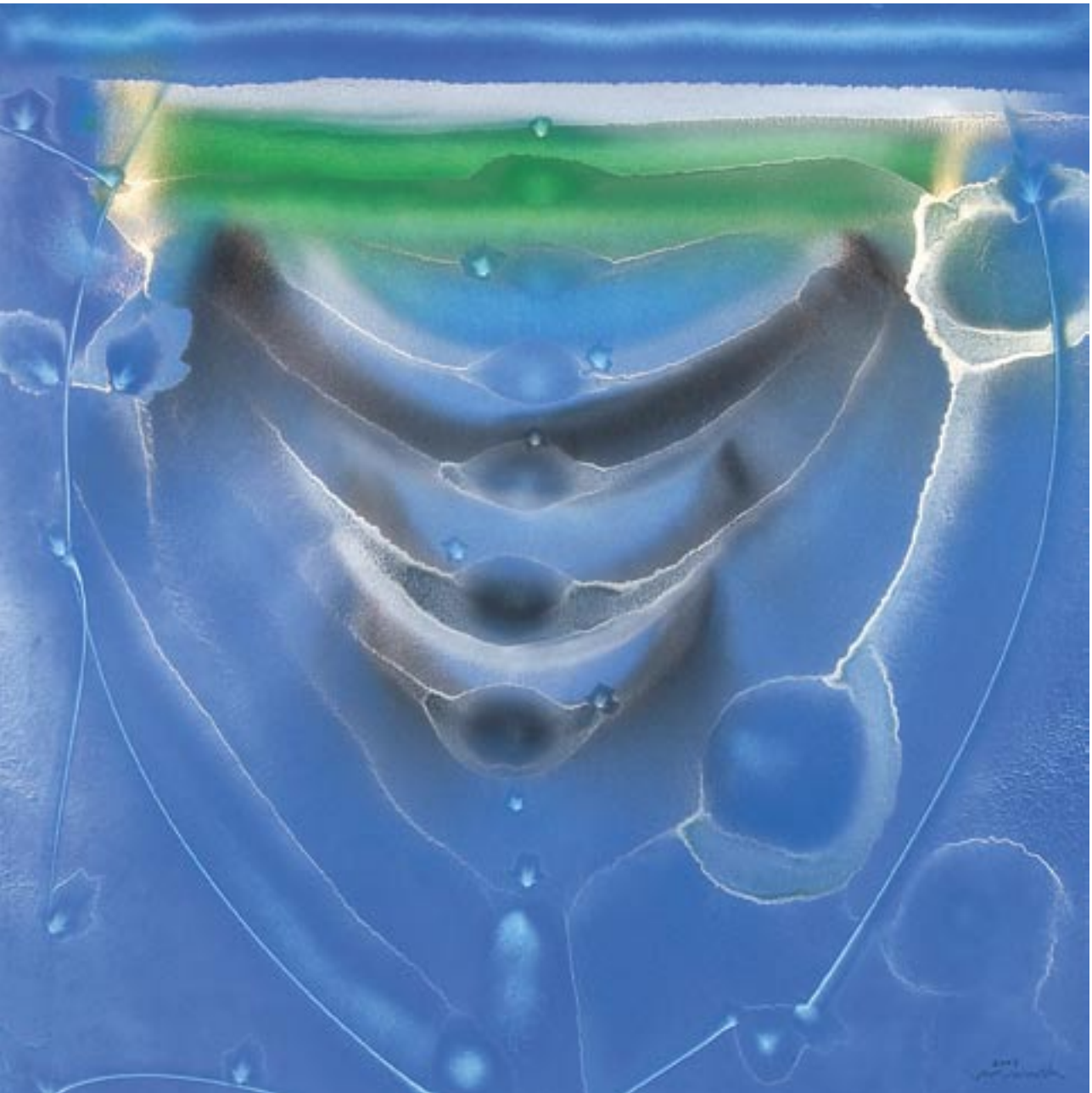
Theorie 3829 - HST. 92 X 130 cm - 1997

Le geste est fulgurance
 Se fond dans l'action
 Le trait se trace
 Force du corps tout entier
 Mouvement figé
 Zénon Vol.

The gesture is ablaze
 Melts in action
 The line is traced
 Strength of the entire body
 Frozen movement
 Zenon Flight

המחווה היא ברק
 מתמזג בפעולה
 הקו משורטט
 כוחו של כלל הגוף
 תנועה שקפאה
 זנון מעוף

Lélia MORDOCH לליה מורדוך

Amphore 006 - HST.130 X 130 cm - 2001

Le tableau a rapport avec tout mon système, tout mon corps, ça va jusqu'aux cellules... Tel mouvement, telle forme, ont surgi, mais pas de ma pleine conscience. C'est comme sur un lac, le vent vient, souffle, les vagues se forment à la surface. Des rayons proviennent du cosmos, traversent la planète en quelques secondes... La nature passe à travers moi : chaman. Secret de nature. À la moindre erreur, au moindre faux mouvement, vous risquez de mourir, de louper votre tableau. Si j'échoue, je suis mort face à l'ennemi.

For me, a painting is part of my body, even down to the single cells, yet it doesn't derive from my consciousness. It feels like a wind blowing across a lake, kicking up small waves on the surface which nonetheless radiate outward into the world, through the cosmos, in split seconds... I become part of nature - a Shaman - holding nature's secrets. Any mistake, any false movement, any insincerity, and both my painting and my very "self" perishes before the enemy.

יש לתמונה קשר לכל המערכת שלי, לכל גופי, זה מגיע עד התאים... תנועה או צורה הגיחו, אך לא מתוך מודעותי המלאה. זה מתרחש כמו על פני אגם: באה רוח, היא נושבת, גלים נוצרים על פני המים. קרניים מגיעות מן הקוסמוס, חוצות את כדור הארץ תוך שניות אחדות... הטבע עובר דרכי: אני שמאן [כהן-מכשף]. סוד של טבע. בטעות הקטנה ביותר, בתנועת הכשל הקלה ביותר, אתה עלול למות, אתה עלול לפספס את התמונה שלך. אם אני נכשל, אני מת אל מול פני האויב.

דומיניק לומרֶה DOMINIQUE LOMRÉ

נולד בליאז', בלגיה, ב-1957. 1957, Liège - Belgique - *Belgium*

Corpus - 150 X 125 cm - Anilina sur papier - 2001

78

D'une évanescence fantomatique, les corps de Dominique Lomré sont apparitions miraculeuses d'une sensualité en demi-teinte. Terres de Sienne et brous de noix se délavent sur des papiers en tentures envoûtantes. Nous sommes à Rome dans le doux éclat des blés coupés, nous n'entendons que les battements d'ailes des pigeons et le bruit du temps qui passe coupé par le chant du coq ou les aboiements des chiens. Des grottes étrusques montent les cris d'amour des porcs-épics.

Emerging out of a ghostly evanescence, Dominique Lomré's bodies are wondrous apparitions, endowed with half tones of sensuality. Sienna earth tones and walnut stains fade into the paper in spellbinding shadows. We are in Rome, in the sweet headiness of fresh-mown hay, all we hear are the beatings of pigeons' wings and the sounds of time passing, interrupted only by a cocks crow or the barking of dogs. From Etruscan caves can be heard the love cries of porcupines.

הגופים של דומיניק לומר ניחנים בנדיפות רפאים והם התגליויותיה הנסיות של חושניות ממותנת. צבעי "אדמת סיאנה" וצבעי האגוז נשטפים על פני יריות נייר ונעשים בדים מכשפים. אנחנו נמצאים ברומא בלב הבוקה המתוק של החיטה שנקצרה, אין אנו שומעים אלא את ניד כנפיהן של היונים ואת רשרוש הזמן החולף, שקריאת התרנגול ונביחות הכלבים קוטעים אותו. זעקות האהבה של הדרכונות עולות מתוך המערות האטרוסקיות.

לליה מורדוך

Ce Grec de Tolède qui rama contre le courant, qui peignit pour qu'on tombât moins...

This Greek from Toledo, rowing against the current, who painted so people would fall less...

היווני הזה שבא מטולדו וחתר נגד הזרם, שצייר כדי שניפול פחות...

פייר מישון Pierre MICHON

Comme si rien n'avait pu jamais l'assurer de la cohésion de son être, l'artiste cherche à travers la représentation du corps à en rassembler les morceaux épars afin de constituer ce corps dans une improbable unité.

As if nothing could ever have assured him of the cohesion of his being, the artist seeks by representing the body to reassemble its scattered constituent parts in order to put this body together in an unlikely unity.

כאילו דבר לא יכול היה להבטיח לו את אחדות ישותו, האמן מבקש לקבץ את חלקיו הפזורים של הגוף דרך ייצוג המאפשר לו לכונן את הגוף הזה כאחדות בלתי סבירה.

פסקל קיניאר Pascal QUIGNARD

A white garment, possibly a corset or bodice, is shown against a background of horizontal stripes in shades of purple and blue. The garment has a black waistband and is covered in numerous small, dark, irregular holes, suggesting it has been damaged or is made of a perforated material. The lighting is dramatic, highlighting the texture of the fabric and the pattern of the background.

Se garder les angoisses souples... To keep one's anguish supple... לדאוג לכך שהחרדות תשארנה גמישות

גראסים לוקא Gherasim LUCA

קייית' לונג KEITH LONG

נולד בשיקאגו ב-1940. USA - Etats-Unis - Chicago, 1940

Mermaid 2 - 6 novembre 2002 - 62,2 x 171,5 cm - bois, peint. / November 6, 2002 - 24.5 x 67.5" - wood, paint

יצירותיו של קייטי לונג הן שרידי ארכיאולוגיות מעידן של חורבות ומקדשים שטופי רוחות מדבר או גשמי זעף טרופיים. הן שערים הנפתחים אל הנצח. הוא שואב את השראתו משורשי הזמן. פסליו הם מנשר למען השלמות כזכות כבודם, חסכנותם, ריסונם; הם כתב הגנה למען האנשות, מגן נגד החטאות הקיום, קשר בין אתמול להיום, גשר נטוי בין גדותיו של נהר שהנפשות זורמות בו.

Les œuvres de Keith Long sont vestiges d'archéologies d'un temps de ruines et de temples balayés par les vents du désert ou les pluies d'orage des tropiques. Ce sont portes donnant sur l'éternité. Il puise son inspiration aux racines du temps. Ses sculptures sont un manifeste pour l'intégrité dans leur dignité, leur sobriété, leur retenue, un plaidoyer pour l'humanité, un bouclier contre les dérapages de l'existence, un lien entre hier et aujourd'hui, un pont jeté sur les rives d'un fleuve où couleraient les âmes.

For me, Keith Long's works are like archeological remains, welling out of ruins and temples swept by desert winds or tropical rainstorms. They are doors onto eternity. He draws his inspirations from the roots of time itself. With their dignity, restraint, and discretion, his sculptures are a plea for mankind, a shield against the rampages of existence, a direct line between yesterday and today, a bridge between the banks of the river of souls.

Coquette 14 - 26 janvier 2003 - 81,9 x 48,2 cm - bois. / January 26, 2003 - 33.25 x 19" - wood

ליליה מורדוך Leila MORDOCH

Sorcerer 1 - 109 X 59 cm - bois - 1999

J'attends d'une œuvre d'art qu'elle m'emmène ailleurs, qu'elle me métamorphose, qu'elle me fasse sentir que le monde est plus riche, plus vaste et plus peuplé que je ne m'en suis aperçu jusqu'ici. Si l'œuvre a été suffisamment imprégnée ne serait-ce que d'une parcelle d'émotion ou d'intuition humaine, il se passera quelque chose d'inexplicable, de merveilleux, et en fait vraiment magique : la pièce tient debout toute seule et parle de son propre chef. Que voudriez-vous demander de plus à une œuvre d'art ?

I would like a work of art to move me around, to change me, to make apparent to me that there is more to the world and in the world than I had realized. If the work has been instilled strongly

enough with some bit of human emotion or insight, there is something inexplicable, something wonderful, and, in fact, something truly magical that occurs : the piece now stands and speaks for itself. What more would you want from a work of art ?

אני מצפה מיצירת אמנות שתשא אותי אל מקום אחר, שתשנה אותי, שתגרום לי להרגיש שהעולם עשיר יותר, רחב יותר ומאוכלס יותר משהבנתי עד כה. אם היצירה ספגה ולו רק קורטוב של רגש או של אינטואיציה אנושית, יתרחש דבר-מה בלתי מוסבר, מופלא ולאמיתי של דבר קסום: המוצג עומד ומדבר בזכות עצמו. מה עוד נבקש מיצירת אמנות?

קייית' לונג Keith LONG

סרגיי ליטוין מאנוליו SERGHEI LITVIN MANOLIU
נולד בבוקרשט ב-1953. *Romania* - Roumanie - Bucarest, 1953

«Icône blindée» - 19 x 10 x 4 cm - Enluminure - 2003

Né en 1953 à Bucarest, Sergheï Litvin Manoliu part en 1996 à New York. Il en revient avec ce qu'il y a de plus précieux: une idée. Il construit un Mur pour adorer Wall Street. Il peint sur des billets de un dollar. Il sculpte avec des dollars, il en fait des Power Books qui évoquent des ordinateurs portables, des Drapeaux et des Tours... Ce "Sésame ouvre-toi" de notre société, il l'enlumine des couleurs du rêve.

לליה מורדוך Lélia MORDOCH

Born in Bucharest in 1953, Sergheï Litvin Manoliu left for New York in 1996. He came back with the most valuable thing in the world : an idea. He built a Wall for Adoring Wall Street. He paints on one dollar bills. He sculpts using dollars, he makes them into PowerBooks reminiscent of laptops, into Flags and Towers. He takes this "open sesame" of our society and illuminates it with colors from dreams.

סרגיי ליטוין מאנוליו עזב את בוקרשט ב-1996 ופנה לניו יורק. הוא חזר משם כשבאמתחתו הדבר היקר לו מכל: רעיון. הוא בונה קיר לסגוד לווול סטריט. הוא מצייר על שטרות בני דולר אחד. הוא מפסל בדולרים, יוצר מהם Power Books המרמזים על מחשבים ניידים, וגם דגלים ומגדלים... הוא מעטר את השומשום היפתח הזה של חברתנו בצבעי החלום.

«Icone blindée» - 19 x 10 x 4 cm - Enluminure - 2000

Pareil au temps, l'argent se compte, se mesure, mais personne ne sait dire ce qu'il est. Nous savons que le temps nous possède, mais nous faisons semblant de croire que nous possédons l'argent. L'argent est la dernière icône et le seul dénominateur commun.

Concernant l'art, il ne faut pas perdre de vue qu'il doit être une source d'énergie, et j'ose même dire, une source de joie. L'art doit donner envie de vivre.

סרגיי ליטוין מאנוליו SERGHEI MANOLIU

Just like time, money is counted, measured, but nobody can say what it is. We know that time has a hold over us, but we pretend that when it comes to money, it is in our hands. Money is the last icon and the only common denominator.

When it comes to art, we must not lose sight of the fact that it must be a source of energy, and I would even go so far as to say a source of joy. Art must make us want to live.

בדומה לזמן, הכסף נספר ונמדד, אך איש אינו יודע לומר מהו באמת. אנחנו יודעים שהזמן שולט בנו, אך אנחנו מדמים להאמין שאנו שולטים בכסף. הכסף הוא האיקון האחרון והמכנה המשותף היחיד.

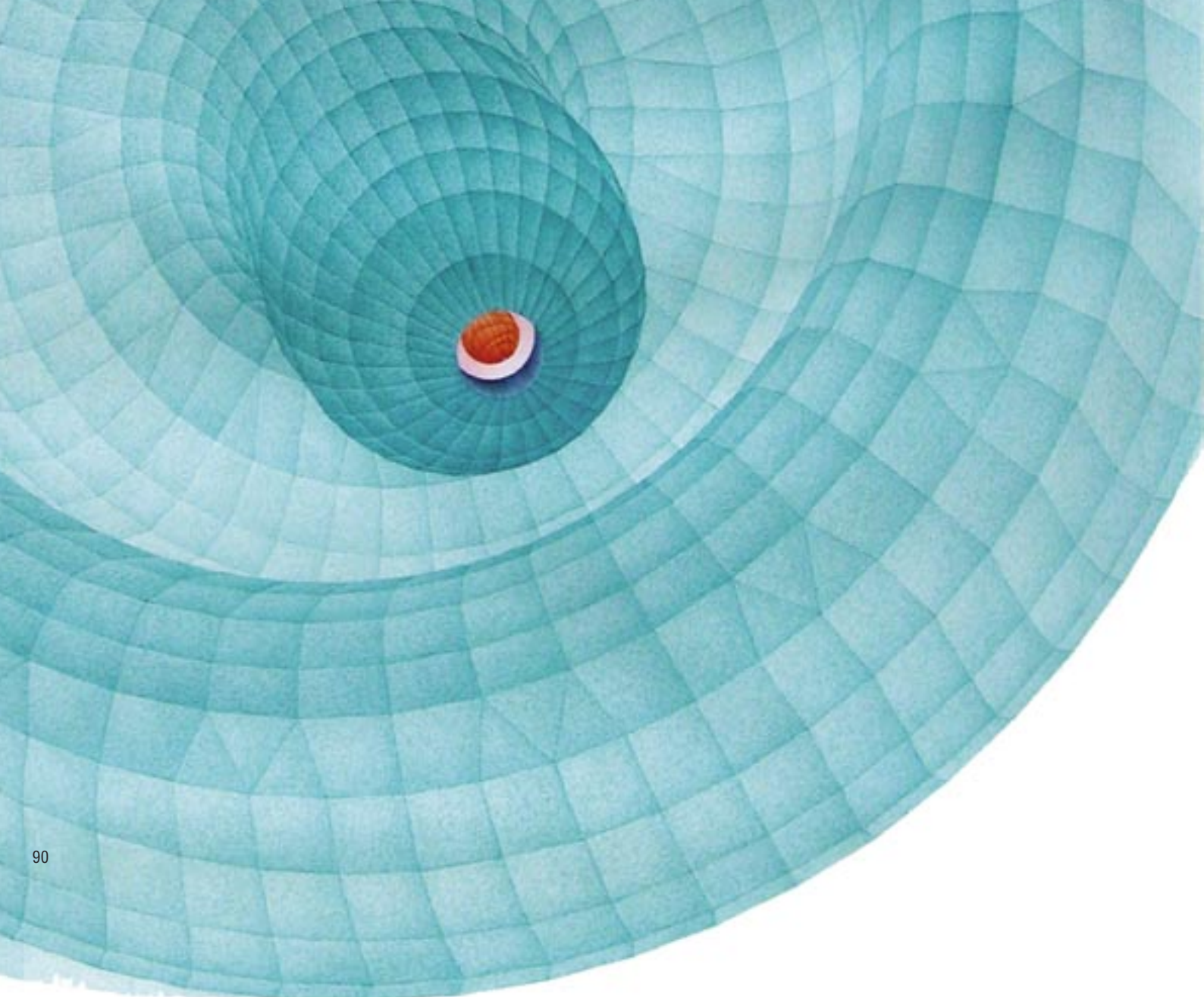
אשר לאמנות, אסור לשכוח שהיא עשויה להיות סקור אנרגיה ואף אעז לומר, סקור שמחה. על האמנות לעורר תשוקת חיים.

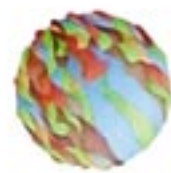

ג'ו ניייל JOE NEILL

נולד בפנסילבניה ב-1944. USA - Etats-Unis - Pennsylvanie, 1944

Nowhere 9 - 183 X 130 - crayons de couleur sur papier - 2003

Une question me préoccupe davantage : à quoi l'invisible peut-il ressembler ? Notre monde est si finement structuré, les choses sont si subtilement reliées les unes aux autres qu'il m'est difficile de penser qu'il faudrait y voir le fruit du hasard.

Pour moi, la science participe à cette tentative d'expliquer « les pourquoi » de l'existence. Elle constitue la source des matériaux bruts à partir desquels je peux travailler mes propres représentations des connexions entre l'art, la nature et la vie.

There's one question which nags at me in particular : what could the invisible look like ? Our world is so finely structured, things are so subtly interconnected, that it's difficult for me to think that we should consider this the upshot of chance.

For me, science takes part in this attempt to explain "the whys" of existence. It constitutes the source of the raw materials from which I can work out my own representations or connections between art, nature and life.

שאלה אחת מטרידה אותי יותר מכל: למה עשוי להיחמדות הבלתי נראה? עולמנו בעל מבנים כל כך דקים, הדברים קשורים אלה לאלה בצורה כל כך מחוכמת, שקשה לי לחשוב שאין לראות בכך אלא יד המקרה.

בעיניי, המדע שותף לניסיון הזה להסביר את "תכליות" הקיום. הוא המקור לחומרי הגלם שמהם אני בונה את הייצוגים שלי לקשרים שבין האמנות, הטבע והחיים.

« Le monde extérieur existe aussi... »

En pénétrant dans son atelier, Joe Neill rencontre ce petit pensum. Il sort du labyrinthe de ses pensées. Univers, me voilà. Il suffit de le penser pour qu'il renaisse. De l'infiniment grand à l'infiniment petit, quelle différence ?

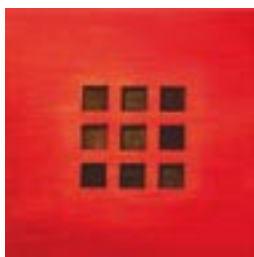
Les cellules de notre corps ne renvoient-elles pas aux systèmes planétaires ? Tout tourne... Demiurge de l'instant, il se cache dans les dessins aux cascades de couleurs, paysages de l'âme magnifiés par les cathédrales de l'espace, dentelles évanescentes aux courbes infinies.

"The outside world also exists..." When Joe Neill enters his studio, this is the saying that he has to cope with. He leaves the maze of his thoughts. World, here I am. All he has to do is to think it - and he is reborn. From the infinitely large to the infinitely small, what's the difference ? Don't the cells of our body refer to the planetary systems ? Everything goes round... A demiurge recreating the present moment, hidden in the drawings with their cascading colors, landscapes of the soul magnified by cathedrals of space, evanescent lace with infinite curves...

"העולם החיצון גם הוא קיים..." ג'ו נייל פוגש את המזכר הקטן הזה בהיכנסו לחדר עבודתו. הוא יוצא מסבוך מחשבותיו. יקום, הנני. די להגות בו כדי שיוולד מחדש. מה ההבדל בין הזעיר האין-סופי לגדול האין-סופי? האין תאי גופנו מפנים אותנו למערכות הכוכבים? הכל טוב... יוצר כל-יכול של הרגע, הוא מסתתר בציורים שופעי צבע, נופים נפשיים שהתהדרו בקתדרלות סן החלל, רקמות נדיפות בעלות עקומות אין-סופיות.

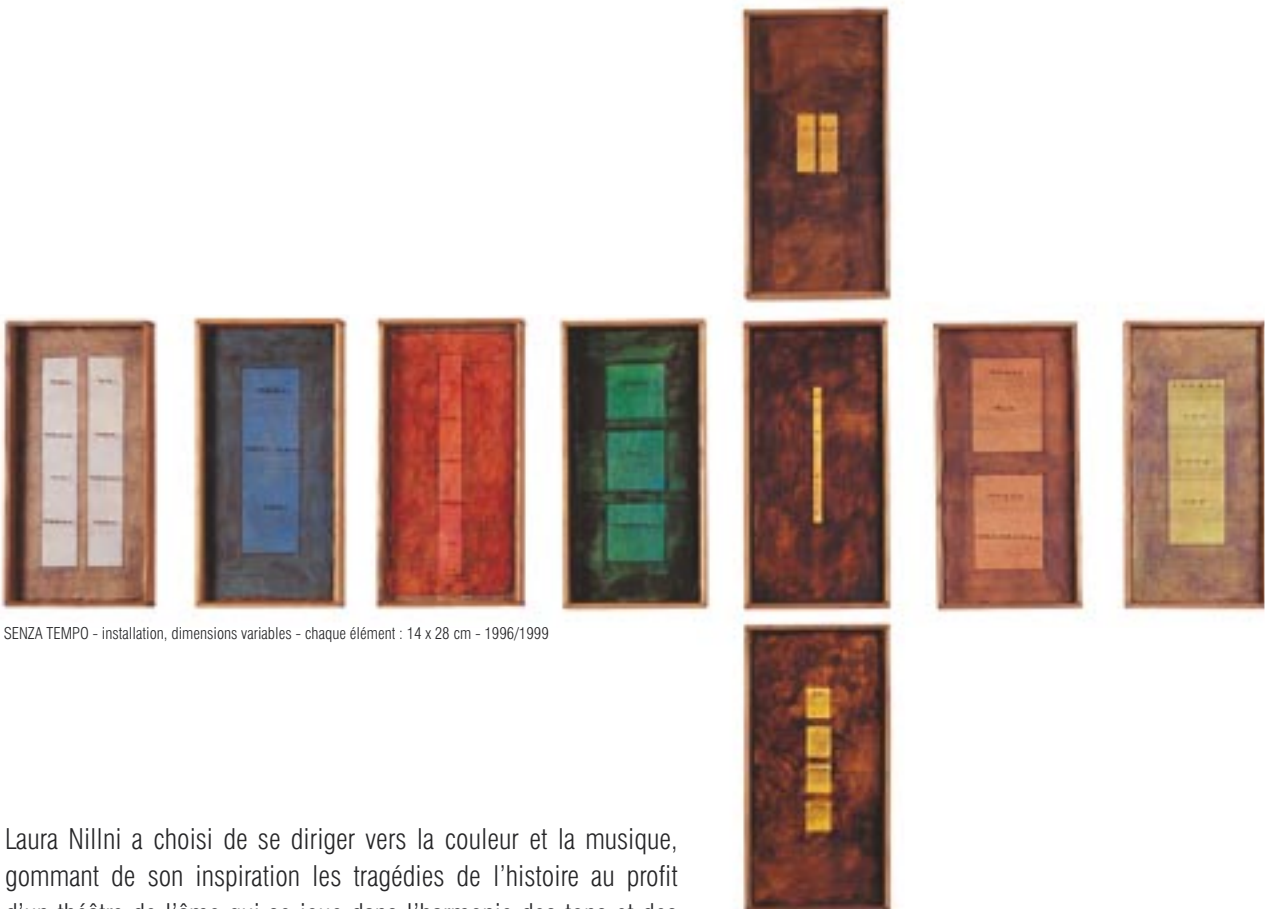
לליה מורדוך Lélia MORDOCH

לאורה נילני וילני LAURA NILLNI

נולדה בבואנוס איירס ב-1961. *Argentina* - *Argentina* - Buenos Aires, 1961

SENZA TEMPO - installation, dimensions variables - chaque élément : 14 x 28 cm - 1996/1999

Laura Nillni a choisi de se diriger vers la couleur et la musique, gommant de son inspiration les tragédies de l'histoire au profit d'un théâtre de l'âme qui se joue dans l'harmonie des tons et des nuances de l'existence. Elle fait œuvre de mémoire en composant une généalogie de l'image où les clous se substituent aux notes de musique. Leurs ombres portées rythment ses *Senza tempo*.

Branches d'arbres, les clés de ses portées musicales réinventent toutes les nuances des essences des forêts tropicales argentines pour enchâsser ses partitions d'ombres portées en portées disparues.

Pampa / Les Racines de l'Exil Au cœur du Tango / Maté / Del Punte del Inca Au Rio de La Plata

Laura Nillni has chosen to focus on color and music, erasing from her inspiration the tragedies of history and instead highlighting a theater of the soul that revels in tonal harmonies and the subtle shades of life. She takes memory and composes a genealogy of image, with studs replacing musical notes. Their staved shadows impart rhythm to her *Senza tempo*. Tree branches, the keys of its musical staves reinvent all the nuances of the essences of Argentina tropical forests to set its staved shadowy scores in vanished staves.

Pampa / The Roots of Exile / At the heart of the Tango / Maté / Del Punte del Inca Au Rio de La Plata

לאורה נילני בחרה לפנות אל הצבע והמוזיקה, כשהיא מוחקת מהשראתה את טרגדיות ההיסטוריה לטובת תיאטרון פנימי שעולה ממנו הרמוניה של גוונים ושל דקויות קיום. היא פועלת למען הזיכרון בבואה ליצור יוחסין של תמונה שבה המסמרים מחליפים את תווי המוזיקה. צלליהם הנופלים מפעימים את ה- *Senza tempo* שלה. כענפי עצים, מפתחות חמשתיה מציאים מחדש את כל ניחוחות הערות הטרופיים של ארגנטינה כדי להפוך פרטיטורות של צללים נופלים לחמשת אבודות.

פמפה / שורשי הגלות / בלב הטנגו / משקה מאטה / פונטה דל אינקה [פרון] / בריו דה לה פלטה [ארגנטינה]

sommes dans n'importe quel point de l'espace. Si le temps est infini, nous sommes dans n'importe quel point du temps.

If space is infinite, then we may be at any point in space. If time is infinite, we may be at any point in time.

אם החלל אין סופי, אנו נמצאים בכל נקודה אפשרית בחלל. אם הזמן אין סופי, אנו נמצאים בכל נקודה אפשרית בזמן.

Jorge Luis BORGES
חורחה לואיס בורחס

לילה מורדוך Lélia MORDOCH

SENZA TEMPO - détail - Encre, brou de noix et clous sur papier marouffé sur bois - 2002

Dans la sculpture murale, l'ombre portée suggère que l'œuvre n'est pas plate. Ce n'est pas une peinture. Une sculpture murale est un objet ambigu, un paradoxe. On raconte que le diable peut être découvert grâce à son ombre monstrueuse. Mes boîtes, quand on les voit de face, sont des carrés parfaits et, sans avoir à tourner autour, un éclairage génère des ombres qui en dénoncent la monstruosité...

Il y a eu un moment où je n'avais pas envie que mon travail soit perçu comme un travail « sur la musique », puisque ce qui m'intéresse vraiment, c'est l'ombre, la lumière, le temps, l'espace, l'aspect purement plastique des choses.

לאורה נילני Laura NILLNI

In mural sculpture, the staved shadow suggests that the work is not flat. It is not a painting. A mural sculpture is an ambiguous object, a paradox. It is said to be possible to identify the Devil because of his monstrous shadow. When you look straight at my boxes, they are perfect squares and, without having to go round them, lighting generates shadows that give away its monstrosity...

At one point I didn't want my work to be seen as work "on music" because what I'm really interested in is shade, light, time, space, the purely plastic aspect of things.

בפיסול הקיר, הצל הנופל הומז שהיצירה איננה שטוחה, איננה ציור. פסל קיר הוא חפץ דו-משמעי, פרדוקס. מספרים שאפשר לגלות את השטן הודות לצלו המפלצתי. כשרואים את הקופסאות שלי מלפנים, הן ריבועים מושלמים ומבלי שנצטרך להקיף אותן, תאורה יוצרת צללים המסגירים את מפלצתיותן...

היה רגע שבו לא רציתי שיקלטו את עבודתי כעבודה "על המוזיקה", כי מה שמעניין אותי באמת הוא הצל, האור, הזמן, החלל, ההיבט הפלסטי הטהור של הדברים.

Boîtes à musique - Encre et brou de noix sur bois, ficelle - éléments de 22 x 22 cm - 2001

מוניק רוזאנס MONIQUE ROZANÈS

1936, Bordeaux - France 1936 - ב, צרפת, נולדה בבורדו

Nous qui sommes de partout et de nulle part, la terre nous appartient. Les stèles de Monique Rozanès, transparentes inclusions dans leur écrin d'altuglas, sont les reflets des monolithes et balises dont nous nous sommes toujours servis pour retrouver notre chemin, petits Poucets perdus dans la forêt d'un univers qui nous échappe. Mortuaires et vivantes, ces stèles initiatiques se dressent vers le ciel pour capter l'énergie stellaire.

The earth belongs to those of us who are everywhere and nowhere. Monique Rozanes' steles, Altuglas-encased slabs with transparent inclusions, reflect the monoliths and markers that we have always used to find our way, Tom Thumbs lost in the forest of a world that we cannot fathom. Funerary and vibrant, these initiatory steles soar heavenward in order to harness the energy of the stars.

לנו, שמוצאנו מכל מקום ומשום מקום, לנו האדמה. מצבותיה של מוניק רוזאנס, הבלעות שקופות בנרתיק האלטוגלס שלה, משקפות את אבני הדרך או התמרורים שתמיד השתמשנו בהם כדי למצוא שוב את דרכנו, גמדים אבודים ביערו של יקום החומק מאיתנו. אבלות וחיות גם יחד, מצבות פולחניות אלה מזדקפות השמימה כדי לקלוט את אנרגיית הכוכבים.

לליה מורדוך Lélia MORDOCH

Les surfaces de ses constructions sont des lacs gelés où d'immenses soleils noirs décalquent l'invisible. Monique Rozanès métamorphose l'altuglas et invente de nouvelles transparences. Ses mains transportent la lumière sur des horizons de couleurs. Concept d'ouverture, son regard sur les formes transgresse les lois du rationnel. Glacis de perspectives pour un requiem de sensations.

The surfaces of her constructions are frozen lakes where immense black suns trace the invisible. Monique Rozanes transforms Altuglas and invents new kinds of transparency. Her hands will carry light on the horizons of multitudinous colors. The strength of her gaze opens unprecedented ways of looking at forms and goes beyond the laws of rationality. A glacis of perspectives for a requiem of sensations.

משטחי בנייתה הם אגמים קפואים שבהם משמשות שחורות ענקיות מעתיקות את הבלתי נראה. מוניק רוזאנס משנה את טיב האלטוגלס וממציאה שקיפיות חדשות. ידיה נושאות את האור על פני אופקים של צבעים. בהיותה מושג של פתיחות, הסתכלותה על הדברים מפרה את חוקי הרציונאלי. קרחון של פרספקטיבות למען רקוויאם של תחושות.

François de VILLANDRY
פרנסואה דה וילנדר

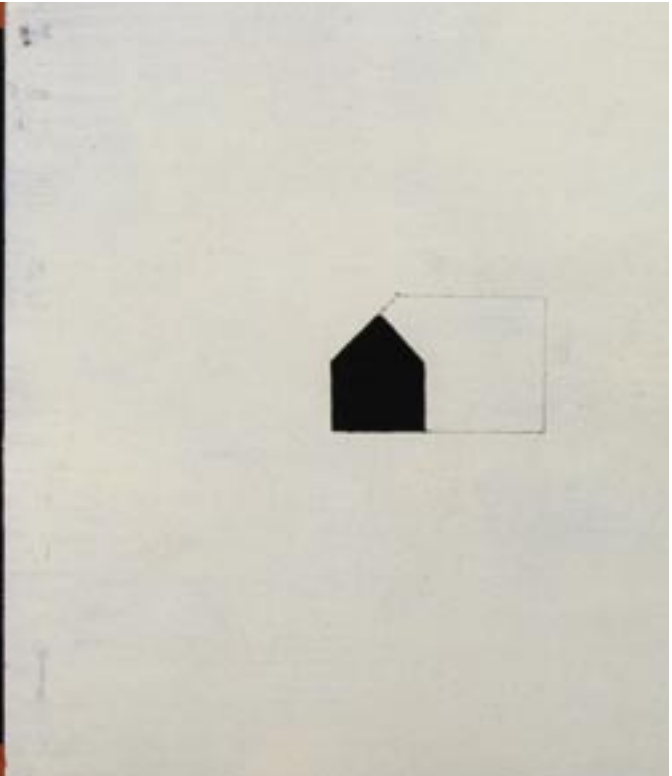

KEVIN YU יו קווין

יו צ'נג פן, המכונה קווין יו. נולד בטיוואן ב-1956, Taiwan 1956, dit Kevin Yu, 1956

«Sans titre» - Huile sur Toile - 65 x 92 cm - 1992

102

Kevin Yu ponctue ses toiles de carrés blancs ou rouges. A partir d'une peinture du vide, il cherche le point de rupture, de création, d'origine...

Depuis ses noirs profonds surgit un ciel d'idées à la découpe aussi subtile que les montagnes de Guilin dans le contre-jour d'un soleil levant...

Kevin Yu intersperses his canvases with white or red squares. Taking a painting of emptiness as his starting point, he looks for the breaking point, the point of creation or origin.

From the black depths there emerges a jagged sky of ideas as subtle as the mountains of Guilin against the light of a rising sun.

קווין יו מנקד את בדיו בריבועים לבנים או אדומים. על סמך ציור של הריק, הוא מחפש את נקודת השבירה, היצירה, הראשית... מתוך שחוריו העמוקים מגיח רקיע של רעיונות שמתארו מעודן כהרי גווילין [עיר בדרום סין] באור הנגדי של שמש עולה...

לליה מורדוך Lélia MORDOCH

Au lieu de peindre directement sur les murs, les plafonds ou le sol, j'ai fabriqué un support spécifique en forme de « T » avec du médium. Je demande au spectateur de se déplacer pour apprécier mes tableaux. Ceux-ci peuvent être regardés de face de manière classique, comme n'importe quel tableau, mais également de gauche ou de droite.

Ces objets en forme de « T » peuvent également se placer par terre comme des sculptures. Je considère la partie horizontale comme socle et la partie verticale comme sculpture. Les deux parties font un tout.

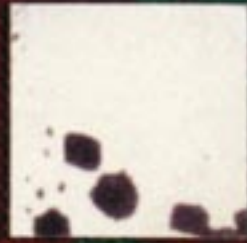
Instead of painting directly on walls, ceilings or the floor, I have made a special T-shaped device that contains the medium that I use. I ask the viewer to move around in order to appreciate my paintings. These can be looked at from the front in the conventional way, like any other painting, but they can also be looked at from the left or right.

These T-shaped objects can also be put on the floor, like sculptures. I consider the horizontal part as a plinth or base, and the vertical part as sculpture. The two parts make up a whole.

במקום לצייר ישירות על הקירות, התקרות או הרצפה, יצרתי מצע ספציפי בצורת T באמצעות סיבית. אני מבקש מצופה לנוע כדי להעריך את תמונותיי. אפשר לצפות בהן מלפנים, כמו כל תמונה אחרת, אך גם משמאל או מימין.

אפשר גם להציב על הרצפה את החפצים האלה בצורת T, כמו פסלים. אני מתייחס לחלק האופקי כאל אדן ולחלק האנכי כאל פסל. שני חלקים שהם השלם.

קווין יו Kevin YU

INDEX

Robert BLANC	49
Gérard DELAFOSSÉ	53
Emmanuel FILLOT	57
Horacio GARCIA ROSSI	23
Patrice GIRARD	61
José GOMEZ MANRESA	65
Le G.R.A.V	19
Loïc HERVÉ	69
Yukio IMAMURA	73
David LAN BAR	13
Julio LE PARC	43
Dominique LOMRÉ	77
Keith LONG	81
Sergheï LITVIN MANOLIÛ	85
François MORELLET	39
Joe NEILL	89
Laura NILLNI	92
Monique ROZANÈS	97
Sculptures Murales	46
Francisco SOBRINO	27
Joël STEIN	34
Kevin YU	100
Jean-Pierre YVARAL	31

104

Musée Monart D'Ashdod
www.monart.org.il

Et merci pour tout à Yaacov Shriqui.

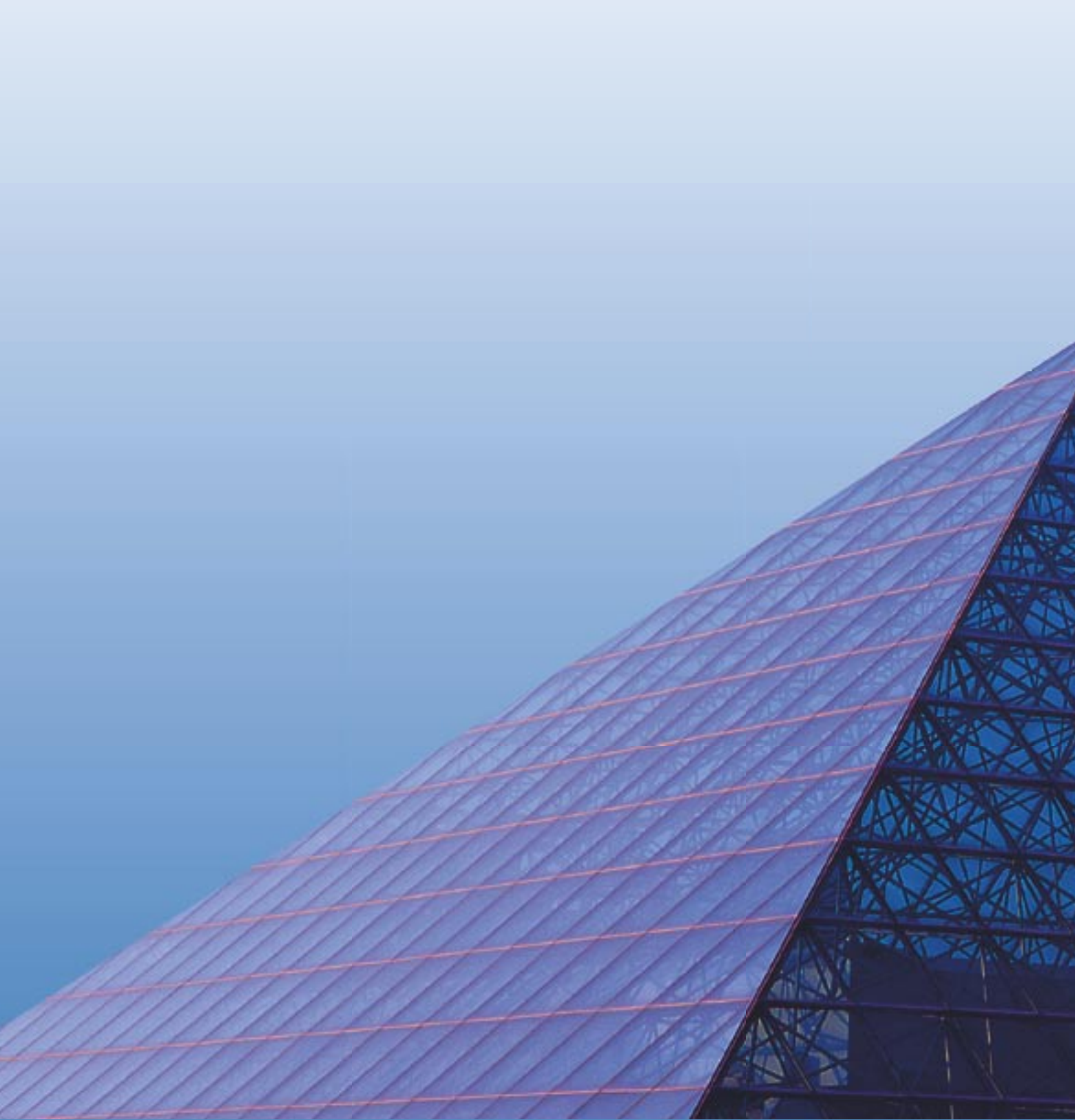
Textes de Françoise Armengaud, Jorge Luis Borges, Louise Girard, Gherasim Luca, Pierre Michon, Lélia Mordoch, Louis Pons, Franck Popper, Pascal Quignard, Annick Spay, François de Villandry, Julian Zugazagoitia.

Traduction en anglais: Françoise Armengaud, Steven Mendelson

Traduction en hébreu: Avner Lahav

Crédits photos: Anita Grégoire, Joe Neill, Yossi Elbaz, Limor Ederi

Design: Hanni Sebag Montefiore, Yael Abutbul, Franck Tournel

Robert BLANC • Gérard DELAFOSSE • Emmanuel FILLOT • Horacio GARCIA ROSSI • Patrice GIRARD • José GOMEZ MANRESA • G.R.A.V. • Loïc HERVÉ • Yukio IMAMURA • David LAN BAR • Julio LE PARC • Dominique LOMRÉ • Keith LONG • Sergheï LITVIN MANOLIU • François MORELLET • Joe NEILL • Laura NILLNI • Monique ROZANÈS • Francisco SOBRINO • Joël STEIN • Kevin YU • Jean-Pierre YVARAL

Curator: Lélia Mordoch